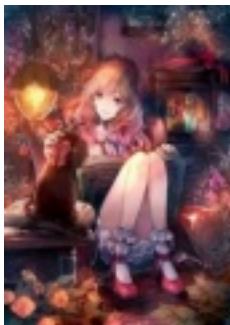

Nữ Hoàng Của Thế Giới Phép Thuật

Contents

Nữ Hoàng Của Thế Giới Phép Thuật	1
1. Chương 1: Quá Khứ	2
2. Chương 2: Cảm Nắng! - Bạn Mới!	3
3. Chương 3: Cuộc Đi Chơi Ở Thế Giới Loài Ng'	5
4. Chương 4: Cuộc Đi Chơi Ở Thế Giới Loài Ng' (tt)	8
5. Chương 5: Rắc Rối Của Sakura Và Akiko	10
6. Chương 6: Cuộc Thi Phân Cấp (phần 1)	12
7. Chương 7: Cuộc Thi Phân Cấp (tt)	13
8. Chương 8: Lời Tỏ Tình Của Takeshi - Sakura Vs Tối Đk Ngôi Sao Sáng	15
9. Chương 9: Nỗi Đau Của Akira	16
10. Chương 10: 2 Lời Tỏ Tình	17
11. Chương 11: Hiểu Lầm	18
12. Chương 12: Sự Thật Về Con Ng' Tomomi	20
13. Chương 13: Sự Tổn Thương Của Akiko:	21
14. Chương 14: Tha Thứ	23
15. Chương 15: Hậu Duệ Đời Thứ 2 Của Nữ Hoàng Thế Giới Phép Thuật	25
16. Chương 16: Cuộc Chiến Đẫm Máu	27
17. Chương 17: Anh Là Ai?	28
18. Chương 18: Bắt Đầu Lại	30
19. Chương 19: Kết Thúc	32

Nữ Hoàng Của Thế Giới Phép Thuật

Giới thiệu

Ánh mắt cô hướng về phía ngoài cửa sổ, cô nhìn về một khoảng không vô định. Người mẹ tuyệt vời c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-cua-the-gioi-phep-thuat>

1. Chương 1: Quá Khứ

Trong một tòa lâu đài nguy nga, lộng lẫy, ở trong một căn phòng, bên cạnh cửa sổ có một cô gái khoác trên mình chiếc váy trắng tinh khiết, bộ tóc màu tím dài ngang hông, xoắn nhẹ đk thả lỏng bồng bềnh. Cô gái ấy có khuôn mặt tuyệt đẹp, một vẻ đẹp hiếm có. Cô có làn da trắng, đôi môi mỏng như cánh hoa anh đào, đặc biệt hơn là đôi mắt màu tím ẩn dưới hàng lông mi cong, dài. Đôi mắt ấy như cuốn hút ng' khác nhìn vào nó, nó rất sâu. Nhưng... trên đôi mắt tuyệt đẹp ấy phảng phất vẻ u sầu, một nỗi buồn khó tả. Và thật kì lạ từ khi sinh ra ở giữa trán cô đã có một hình trăng khuyết rất khó nhận ra. Hình trăng khuyết này báo hiệu điều gì? Đó là một câu hỏi mà chỉ có một ng' mới có thể giải đáp chính là chúa tể của các vị thần – vị thần tối cao. Và người đó chính là ông nội cô. Ánh mắt cô hướng về phía ngoài cửa sổ, cô nhìn về một khoảng không vô định. Ng' mẹ tuyệt vời của cô đã rời bỏ cô. Đau... Đau lắm! Khi mà... chính ba cô là ng' lấy đi mạng sống của bà, khi mà chính ba cô là ng' đã đưa cô lên trước lưỡi hái của tử thần. Vì sao ư? Một lí do rất đơn giản, vì ba cô ko yêu mẹ cô, hai ng' kết hôn là do bị gđ ép buộc, nhưng dù vậy mẹ cô vẫn làm tròn trách nhiệm của một ng' vợ. Mẹ cô biết ba cô ngoại tình nhưng vẫn nhẫn nhịn. Hàng ngày cô đều chứng kiến cảnh ông ta đánh đập mẹ cô, dùng phép thuật hành hạ bà. Lúc đó cô chỉ mới là 1 cô bé 5 tuổi, cô đều chứng kiến cảnh mẹ cô ngồi trong góc tối và thầm khóc. Từ lúc đó, trong thâm tâm cô luôn nghĩ rằng, mình không có ba. Cứ thế càng ngày cô càng thấy nhiều hơn cảnh mẹ cô bị ông ta hành hạ. Rồi cho đến một ngày ba cô dẫn một ả đàn bà về và 2 ng' đó... 2 ng' đó đã... đã hại chết mẹ cô. Dù vậy họ vẫn cho rằng mình ko làm j' sai. Rồi ba cô còn nói với mọi ng' rằng... mẹ cô tự tử chết khi mà ông biết mẹ cô ngoại tình. Một thời gian sau, ông cưới mẹ ta làm vợ - ng' mà ông đã dẫn về nhà hôm mẹ cô... ra đi. Từ đó, cô chăm chỉ luyện tập để nâng cao phép thuật, giờ đây phép thuật của cô đã cao hơn của ông ta. Nhưng cô ko thể ra tay giết ông ta vì... một điều. Cô hận ông nhưng... cô cũng rất yêu ông. Hồi tưởng về quá khứ xong, cô chợt nhớ hnay là ngày đầu tiên cô đến trường phép thuật. Phép thuật của cô tuy đã đạt đến mức cao nhất và còn hơn cả ông nội cô – vị thần tối cao nhưng ... hôm qua ông nội đã đến, nói:

-Hnay là ngày con bước sang tuổi 17 phải ko? Từ ngày mai con hãy đi học, ta đã sắp xếp cho con. Ta nghĩ con rất thắc mắc về hình trăng khuyết giữa trán, hãy đến đó vì sứ mệnh của con, hãy đến đó và đến thư viện để tìm hiểu về con ng' thật của con nhé, cháu yêu của ta!

Vì cô rất yêu ông nên nó cũng đồng ý.

Nhớ về lời đề nghị đó, cô bước vào phòng tắm. lát sau cô bước ra với bộ đồng phục của trường phép thuật. Bộ đồng phục gồm áo sơ mi trắng, ống tay dài đến khuỷu tay. Khoác ngoài là chiếc áo màu xanh nhạt, kiểu áo dây. Trên cổ thắt một chiếc nơ màu xanh đậm hơn màu của chiếc áo khoác. Tiếp theo là chiếc váy đen sọc kẻ ca rô dài đến đầu gối. Còn dưới chân cô đi một đôi giày búp bê màu giống với chiếc áo khoác ngoài. Trông cô rất dễ thương với mái tóc buộc cao, tóc mái để xiên sang bên phải. Và bên ngực áo khoác của bộ đồng phục là huy hiệu giống hình trăng khuyết trên trán cô. Điều này là trùng hợp hay... như ông nội nói, ở đây có sứ mệnh của cô?

Bước xuống nhà cùng trên vai là chiếc ba lô màu đen hình đầu lâu. Nhìn về phía bếp cô thấy ông ta, bà ta (mụ dì ghê), nhỏ Tomomi – con gái của ông ta và bà ta cùng anh Takeshi – anh trai ruột của cô. Do anh cũng chứng kiến ông ta hành hạ mẹ anh nên anh cũng rất ghét ông ta. Thấy cô, anh gọi:

-Lại ăn đi Akiko!

Nghe thấy tiếng anh gọi, cô tiến lại và ngồi vào ghế của mình trước ánh mắt ghen ghét của bà ta, ánh mắt yêu quý của Tomomi và Takeshi và ánh mắt yêu thương của ông ta. Tuy ông ta ghét mẹ cô nhưng ông ta rất... rất yêu quý cô. Những tưởng cô sẽ lên tiếng chào mình khi thấy cô nhìn về phía mình nhưng ông ta đã lầm. Cô liếc mắt về ông ta rồi lại cúi xuống ăn miếng bô bít tết. Một lát sau khi cô chuẩn bị đi học, Takeshi lên tiếng hỏi:

-Đi cùng anh nhé?

Cô gật đầu thay cho câu trả lời. Tuy cô rất yêu thương ng' anh này nhưng cô vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng bởi lẽ khi mà trái tim cô đã bị một lớp băng phủ kín thì làm sao cô có thể bình thường như trước đk nữa? Khi anh và cô chuẩn bị ra gara thì ông ta lên tiếng:

-Takeshi, Akiko các con có thể cho Tomomi cùng đi ko?

Anh đưa ánh mắt về nó ý hỏi cô có đồng ý ko. Cô gật nhẹ đầu. Tuy Tomomi là con của bà ta nhưng nhỏ rất yêu quý cô và cô cũng ko thể ghét nhỏ. CÔ chỉ là ghét mẹ nhỏ thôi mà, nhỏ đâu làm gì nên tội đâu, tại sao cô phải ghét nhỏ?

2. Chương 2: Cảm Nắng! - Bạn Mới!

Chiếc xe Bugatti Veyron Supersport dừng trước cổng trường học phép thuật, Tomomi cùng cô bước ra để Takeshi chạy xe vào gara. Khi đỗ xe xong anh đi cùng Tomomi và cô vào trường. Vừa mới bước vào trường cô đã nghe thấy những tiếng hét đình tai nhức óc của lũ con gái hâm trai:

-Takeshi Takahashi, my idol!

-Takeshi, i love you!

Bla....bla...bla.

Chưa dừng lại ở đó, lũ háo sắc cũng hét lên:

-Tomomi, em là công chúa của anh!

-Tomomi, i love you!

Sau một lúc hét ầm ĩ thì họ chợt nhìn đến cô, vì thường ngày chỉ có Takeshi và Tomomi cùng nhau đi còn cô thì là lần đầu tiên họ thấy. Rồi cả toàn trường đơ ngơ 1' trc vẻ đẹp của cô (kể cả girl, trừ Takeshi Tomomi). Sau khi hoàn hồn thì hàng loạt ánh mắt hướng về cô. Trái tim có, ghen ghét có, khinh thường có, ngưỡng mộ có...chẳng mấy may để ý đến, cô dùng phép di chuyển nhanh. Phép thuật này chỉ có những ng' có phép thuật ở bậc Vip (sau bậc cao nhất) trở lên mới có. Mọi ng' còn đag ngơ ngác trc sự biến mất của cô thì cô đã ở trc phòng hiệu trưởng. Bước vào một cách tự nhiên, cô hỏi:

-Lớp?

Hiệu trưởng ngẩng đầu lên xem đó là kẻ nào thì... khi thấy cô, mồ hôi mồ kê tuôn ra nhễ nhại, cung kính nói:

-Thưa tiểu thư, người học lớp AVIP ạ!

P/s: Trường ko phân biệt độ tuổi, mà phân biệt cấp độ. Có 3 cấp độ: vip, A, B.

Nghe xong cô dùng phép dịch chuyển đến trước cửa lớp. Đúng lúc đó, giáo viên của lớp AVIP chuẩn bị vào lớp thì thấy cô, liền hỏi:

-Em là HS mới?

Cô gật nhẹ đầu. Khi thấy khuôn mặt cô giáo viên đơ 10s sau khi lấy lại tinh thần liền nói:

-Vậy em đợi cô tý nhé!

Nói rồi, giáo viên đi vào lớp và nói:

-Cô muốn thông báo một việc!

Sau khi giáo viên nói, những học viên vẫn ko để ý. Cô ta liền lấy cây thước sắt đập vào bàn khiến cây thước gãy làm đôi. Lúc này các học viên biết cô giáo đag tức giận liền ngoan ngoãn ngồi yên lặng. Hài lòng về các học viên, cô ta tiếp tục:

-Em vào đi!

Cô ta vừa dứt lời, cô bước vào lớp với vẻ lạnh lùng thường ngày. Cả lớp cùng giáo viên lại đơ (trừ Takeshi và Tomomi vì 2 ng' này cũng học ở đây). Ở phía cuối lớp có hai trái tim đag đập loạn nhịp vì cô.

Sau 10s mọi ng' trở về trạng thái bình thường. Giáo viên nói vs cô:

-Em giới thiệu đi!

- Akiko Takahashi!- Giọng nói lạnh lùng của cô vang lên khiến các học viên cùng giáo viên ko rét mà run.

Rồi những tiếng xì xầm vag lên:

-Đó là nhà Takahashi đó!-B1

-VẬY đó là cháu nội của chúa tể rồi!Thảo nào mà đẹp đến vậy!-B2

-Con nhỏ đó là em gái của anh Takeshi đó!-G1

-Đừng nên động vào cô ta!-G2

-Em sẽ ngồi ở...

Giáo viên chưa dứt lời có 2 ng' con trai đứng dậy đồng thanh:

-Bạn ấy sẽ ngồi ở đây!

Xong 2 ng' đưa ánh mắt nhìn nhau và hiểu ra rằng đối phương cũng giống mình thì nở một nụ cười xem như lời thách đấu. Còn giáo viên và các học viên thì sững sờ nhìn 2 hoàng tử. Từ trước đến nay 2 ng' này ko cho ai ngồi cùng họ vậy mà... Riêng Takeshi thì mỉm cười hiểu rằng cả 2 thằng bạn thân của mình đều cảm nắng cô em gái đáng yêu rồi. Tomomi ngồi cạnh Takeshi liền nhìn cô thoáng chút ganh ghét. Vì một trong 2 hoàng tử kia... có một ng' cô rất yêu.

-Akira Sato, Makito Suzuki! Có thật hai em muốn Akiko Takahashi ngồi cạnh không?

-Thật!- ĐỒNG thanh tập 2

-VẬY em muốn ngồi với ai, Akiko Takahashi?

Cô ko nói mà đi xuống ngồi cạnh 1 cô bạn khá xinh xắn. 2 chàng hoàng tử nhìn vậy liền buồn bã ngồi xuống. Còn Tomomi thì thấy vui và ko còn cảm giác ganh ghét nữa. Nhưng hình như từ lúc Makito ngó ý muốn cô ngồi cạnh mình Tomomi cảm thấy ko còn yêu quý cô như trước nữa.

-Xin chào! Rất vui đc gặp bạn! Mình là Sakura Kinomoto.

Vừa nói, cô bạn vừa nở nụ cười khiến cô cảm thấy yêu quý cô bạn này. Cô gật đầu thay cho câu trả lời. Biết rằng cô là ng' lạnh lùng nên Sakura cũng ko để ý đến thái độ của cô.

-Bạn chắc hẳn là em gái của Takeshi-sempai?

Gật đầu.

Sau khi hỏi xong, Sakura đưa ánh mắt đầy yêu thương nhìn về Takeshi. Sakura yêu Takeshi từ khi mới bước chân vào trường. Nhà Sakura ko phải là ko có tiếng nhưng cũng ko phải là quá nổi tiếng đến nỗi ai cũng biết đến. Vì vậy cô biết mình ko thể nào với tới một ngôi sao như Takeshi. Hành động của Sakura ko lọt qua mắt cô, nhìn qua cô biết Sakura yêu Takeshi và cô biết Sakura ko phải cô gái xấu bụng. Cô nghĩ mình sẽ giúp Sakura có thể với tới ngôi sao sáng Takeshi.

Reng...Reng...Reng- tiếng chuông báo hiệu h giải lao đã đến, bọn con gái thì cứ chạy lại vây quanh Akira, Makito và Takeshi. Còn con trai ng' thì chạy lại gần Tomomi ng' thì lại gần cô. Nhưng có vẻ đa số đều lại gần cô. Thấy khó chịu cô vội đưa tay ra trước bọn chúng và ... trong vòng chưa đầy 5s tất cả bọn chúng đã bay ra xa và va vào bức tường. Còn Tomomi thì vẫn cười vs các Fan, nhưng thật ra trong lòng Tomomi lại nghĩ:

“Sao chị ấy mới đến mà lại... Thực sự chị ấy đẹp đến vậy sao? Sao càng ngày mình càng có cảm giác ghét ng' chị cùng cha khác mẹ này vậy? Lí do là gì? Tại sao chứ?”

Còn về 3 hoàng tử thì cả 3 đều dùng phép như cô. Sau khi đã giải quyết xong, ba ng' cùng Tomomi lại gần bàn cô, Takeshi lên tiếng:

-Akiko, xuống canteen cùng tụi anh đi!

Cô không trả lời mà chỉ kéo tay Sakura đứng dậy đi khiến cô nàng ngơ ngác.

Đứng dậy, hướng ánh mắt về Akira và Makito ý hỏi đây là ai. Hiểu ý Takeshi nói:

-Đây là Akira(chỉ Akira) còn đây là Makito(chỉ Makito). 2 thằng này cũng là bạn thân của anh.Makito là hôn phu của Tomomi.

Nói xong, Tomomi cười hỏi cô:

-Cô gái này là ai vậy chị?

-Bạn.

-Em là bạn của Akiko cũng là bạn của tụi này, em tên gì?-Vì rất hiếm khi thấy Akiko kết bạn vs ng' mới gặp lần đầu nên Takeshi cũng nghĩ chắc cô bé này rất đặc biệt. Anh nở nụ cười hỏi. Còn Sakura thì đang đơ trơ về đẹp của anh, thấy vậy, cô thúc tay khiến Sakura trở lại bình thường, nhẹ nhàng trả lời:

-Dạ em tên Sakura Kinomoto ạ!

3. Chương 3: Cuộc Đi Chơi Ở Thế Giới Loài Ng'

-Ừ, vậy giờ cùng xuống canteen nhé! – Takeshi tiếp tục nở nụ cười sát gái.

-Đi thôi! – Tomomi cười tươi đi trc.

Trên đường đi, những tiếng xì xầm lại vang lên. Giờ đây đề tài bàn tán của các học viên ko chỉ có mình cô mà còn có thêm cả Sakura.

-2 đứa nó là ai mà đi cùng hot girl vs các Prince vậy?- G1

-Đúng là bọn hồ ly tinh!

-Chúng nó bỏ bùa mê cho các Prince ơy'!

Và còn nhiều câu nói khác nữa. Nhưng còn cô và Sakura thì chẳng quan tâm, vì sao? Vì chỉ có những ng' rối hơi mới đi lời chuyện của ng' khác ra để nói, hay nói chính xác hơn là đi lo chuyện bao đồng.

Xuống đến canteen, cả bọn lại nghe thấy những tiếng la hét của các học viên. Quá quen vs việc này, cả bọn ngồi vào 1 cái bàn khá khuất. Khi đã yên vị vào chỗ ngồi, bỗng nhiên cả Akira và Makito đột nhiên đứng dậy hỏi tổ về galang để lấy điểm của nàng:

-Mọi ng' ăn j' để tôi đi lấy?

Dứt lời 2 ng' quay lại nhìn nhau, ánh mắt nảy lửa. Có thực 2 ng' này đã từng là bạn thân ko?

-Tao ăn như thường ngày.-Takeshi nói

-Em cũng vậy!-Tomomi cười mỉm vs Makito. Tuy thấy nụ cười đó nhưng anh vẫn phớt lờ Tomomi. Điều này khiến cho nhỏ rất buồn, nhỏ nghĩ:

“Tại sao chứ? Tại sao chị ấy mới đến mà anh đã quan tâm, còn em? EM là thanh mai trúc mã của anh, là hôn thê của anh, mà sao... sao anh cứ như ng' lạ vs em?Thường ngày anh lạnh lùng là vậy nhưng đứng trc chị ấy anh lại trở nên vui vẻ, hào đồng vs m.n, tại sao chứ?”

-Mình 1 spaghetti và 1 pepsi!- Sakura cười để lộ hàm răng đều và trắng

-café sữa nhiều đá! – cô vẫn lạnh lùng như thường ngày.

-Okie! – Akira và Makito đồng thanh tập 2

Sau 3 phút cô ngồi ngắm cửa sổ(vì bọn cô ngồi gần cửa sổ) thì 2 bạch mã hoàng tử trở lại vs đóng đồ ăn trên tay. Do là Prince nên khi đi mua đồ ăn thì tất cả các học viên tự động tách thành 2 hàng cho 2 ng' đi,

đáng lẽ là về nhanh rồi nhưng cô bán hàng cứ ngắ 2 ng' mãi để 2 ng' gắ mới vội bán hàng. Đặt đồ ăn xuống, cả bọn im lặng ăn. Không khí bây giờ thật ngọt ngào, bỗng Takeshi lên tiếng hỏi:

-Chiều nay nghỉ học phải ko?

-Ừ!- Akira lên tiếng

-Vậy chúng ta đi tới thế giới loài ng' chơi đi?-Takeshi nháy mắt tinh nghịch lên tiếng.

-Em đồng ý! Lâu lắm ơ' chưa đk tới thế giới loài ng'. Không biết có gì thú vị ko nữa.- Tomomi vui vẻ đáp, trông nhỏ rất háo hức.

-Tao đồng ý!- Makito lên tiếng tiếp lời.

-Tao cũng vậy!- Akira nhún vai nói.

Mọi ng' bây giờ đều hướng ánh mắt chờ đợi về phía cô. Hiểu ý họ rằng muốn hỏi cô có cùng đi ko, cô nghĩ từ khi ra đời cô chỉ mới đi thế giới loài ng' 1 lần khi cô 4 tuổi nên cũng muốn đi, cô nhẹ nhàng gật đầu. Nhận đk cái gật đầu từ cô, Takeshi vui vẻ nói:

-Vậy chiều nay 2 h có mặt ở cổng trường nhé!

-Ok!- Mọi ng' đồng thanh trừ cô và Takeshi.

Đúng lúc đó, chuông báo hiệu đã kết thúc giờ giải lao kết thúc. Cả bọn ko ai bảo ai cùng đứng dậy đi vào lớp. Chắc có lẽ cả bọn đều háo hức đk đến thế giới loài ng' trừ cô. Đối với cô đi hay ko cũng ko quan trọng. Chỉ là... cô muốn nhớ lại cái kỉ niệm đẹp ấy mà thôi. Buổi học trôi qua rất nhanh trong sự nhàm chán của các học viên. Khi chuông reo lên kết thúc buổi học đó như là giải thoát cho các học viên. Ai về nhà đó. Đi ra cửa lớp thấy cô đi về phía thư viện anh Takeshi và Tomomi lại gần hỏi nó:

-Em/Chị đi đâu vậy? Về thôi!

-Thư viện! Về trc!- Cô nói ngắn gọn. 2 ng' này hiểu đk cô muốn đến thư viện và cô bảo 2 ng' về trc nên cũng đồng ý để cô đi. 2 ng' đều nghĩ, nó ko hại ai thì thôi làm sao ai có thể hại đk nó chứ? Đag đi thì một đám con gái khoảng 5 đứa đứng chắn trc mặt nó. Con đầu đàn có mái tóc vàng xoăn như búp bê lên tiếng:

-Con nhỏ kia, mày hãy tránh xa các hoàng tử đi!

Dù hiểu các hoàng tử ở đây là ai, nó vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh hời khiến bọn con gái ko rét mà run:

-Ai?

-Anh Takeshi, anh Akira và anh Makito! – sau khi lấy lại bình tĩnh, nhỏ trả lời.

-Cô có quyền?- Cô nhếch mép thể hiện sự khinh bỉ nói khiến nhỏ ta tức điên ng'.

-Đc thôi! Vậy đừng trách Izanami Hayashi này vô tình. Đánh nó cho tao!- Nhỏ Izanami nói, lát sau 5 đứa bọn chúng đứng vây quanh cô, cả 5 ng' bọn chúng cùng nhau tung đòn. Những chiếc gai sắc nhọn, quả cầu lửa, quả cầu băng, quả cầu nước và lốc xoáy hướng về phía cô. Chỉ với trò này mà muốn đối đầu vs ta sao? Cô nghĩ rồi nhếch mép cười. Rồi cô đưa tay về nên 1 chiếc gương lớn bằng ng' cô trong vòng chưa đầy 5s, khi những đòn tấn công của bọn chúng còn cách cô 3 cm, cô xoay vòng cho những đòn tấn công phản lại và bắn về phía bọn chúng. Khi bọn chúng tưởng như giành chiến thắng thì bị chính đòn của mình ra tay hạ gục, bọn chúng ngã xuống. Xong việc chiếc gương biến mất, cô vẫn tiếp tục tiến về thư viện để tìm hiểu về... sứ mệnh của cô. Vẫn là sự lạnh lùng ngự trị trên khuôn mặt xinh đẹp ấy. Khi đến thư viện cô ko thấy 1 bóng ng' nào. Ko để ý quá nhiều cô đi đến các dãy sách để tìm kiếm cuốn sách:

“Hình trăng khuyết” – cuốn sách ông nội đã tiết lộ cho cô. Đi hết 3 dãy sách mà vẫn chưa tìm thấy, trong khi thư viện có tới 30 dãy sách. Ko hiểu sao cô ko thể dùng phép thuật để tìm ra cuốn sách đó. Cuốn sách đó chứa cái gì? Cô tự hỏi và khi nhìn vào chiếc đồng hồ thì đã 1h. Nhớ đến chiều nay có cuộc đi chơi, cô nghĩ:

“Đến lúc khác tìm vậy!” –Xong cô suy nghĩ: “Tôi đag ở lâu đài của tôi!”- Ngay lập tức cô đã có mặt ở trc cửa lâu đài. Bước vào nhà cô thấy ông ta đag ngồi xem tivi còn bà ta đag dùng phép thuật để gọt hoa quả.

Đoán chắc 2 ng' kia đang ở trên phòng riêng. Cô đi ngang qua thì bất chợt bà ta nói giọng ngọt ngào nhưng nghe kĩ thì thấy rõ sự căm ghét trong đó:

-Akiko, lại ăn hoa quả đi con!

Nghe thấy vậy, cô nhếch mép khinh bỉ:

-Đừng gọi bừa! Tôi là con bà khi nào?- Sau câu nói của cô, bà ta giả giọng sợ hãi:

-Mẹ... À ko Dì xin lỗi!

Thấy cô hỗn vs ng' vợ của mình, bà cô lên tiếng:

-Akiko, ko đk hỗn với mẹ!

-Tôi ko có mẹ!- Cô nói giọng hơi gắt và rất lạnh, lạnh đến nỗi tưởng như có thể đóng băng ng' đối diện.

Bà cô tức giận lại gần và giơ tay lên và... "Chát". Một âm thanh vang lên xé toạc bầu không khí. Bàn tay của ông đã dừng là trên má cô. Cô ko khóc, quá quen rồi cô lên tiếng:

-1000!- Nói xog cô bỏ lên phòng để lại ông ta tay còn run run. Mỗi lần ông tát cô, cô đều nhớ rất kĩ. Đây là lần thứ 1000 ông tát cô vì bà ta. Hỗn? Ông ta luôn lấy đó làm lí do, liệu có phải vậy? hay ông chỉ lấy đó làm biện minh cho hành động của mình? Phải chăng vì cô quá giống mẹ và ông rất ... rất ghét mẹ cô mà đến ông cũng ko biết lí do nên ông đã đánh cô vì nhìn cô giống mẹ. Liệu ông có yêu thương cô thật ko? Mà nếu thật thì có lẽ tình yêu ông dành cho nó ko lớn bằng tình yêu ông dành cho bà ta. Hay ông ko ghét mẹ cô mà chỉ là trc khi lấy mẹ cô ông đã lỡ yêu bà ta. Sống vs mẹ cô rồi dần nảy sinh tình cảm nhưng tình yêu mới chớm nở đó ko bằng đk tình yêu ông dành cho bà ta đã bị vụt tắt bởi vì ông hiểu nhầm mẹ cô ngoại tình. Bởi vì ng' nói mẹ cô ngoại tình chính là bà ta nên ông đã.... Ghét mẹ cô? Hay đúng hơn là ông ghét mẹ cô vì ông đã đặt niềm tin này vào mẹ cô nhưng từ khi bà ta xuất hiện và bảo vs ông rằng mẹ cô ngoại tình nên ông đã hành hạ mẹ? Cho đến bây giờ ông vẫn nghĩ rằng mẹ cô là ng' ngoại tình. Còn bà ta? Sau khi thấy ông tát cô bà ta khẽ nở nụ cười đáng sợ. Cùng lúc đó, trên phòng cô, vẫn bộ váy đó, bộ váy trắng tinh khiết- thứ đồ duy nhất mẹ cô để lại. Cô mặc nó và đứng cạnh cửa sổ. 2 năm trc, ngày ấy ông ta đi và bên nhà ông nội có việc, anh Takeshi và Tomomi thì đi học. Chỉ còn cô và bà ta ở nhà. Lúc ấy cô rất hận bà ta, đi xuống nhà cô hỏi lí do ông ta ghét mẹ cô vì cô biết chắc 1 điều rằng tất cả là do bà ta. Sau khi nghe bà ta vừa cười đáng sợ vừa kể, ngay lúc đó cô đã muốn giết bà ta nhưng... phép thuật của cô lúc ấy còn kém bà ta 2 bậc. Nên cô thầm nghĩ đến 1 ngày nào đó cô sẽ làm cho bà ta chết dưới bàn tay của ông ta. Cô cũng ko biết là ngày đó sắp đến chưa nữa, nhưng h đây... cô đau lắm. Cái tát của bà cô cực mạnh. Ng' có cấp độ Vip có thể cũng ko chịu nổi. Nhưng vì cô đã luyện trên cấp độ VIP và đạt đến bậc cao nhất nên nó cũng ko quá đau vs cô. Vậy mà cô vẫn cảm thấy đau, đau ở tim. Bỗng ông ta đứng nhìn về phía ngoài cửa sổ thì chợt tiếng gõ cửa khô khốc vang lên.

-Vào!- cô lấy lại vẻ lạnh lùng thường ngày rồi lên tiếng. Dứt lời cô, Tomomi đi vào nói giọng vui vẻ:

-Chị 3 ơi, chuẩn bị đi chơi nào!

-Đợi.- cô quay ng' nói vs nhỏ rồi mở tủ lấy một bộ quần áo. Xong cô vào phòng tắm để lại nhỏ ngồi trên giường ngắm phòng cô. Nhỏ nghĩ:

"Lạ thật, chị 3 cũng là con gái mà sao phòng toàn màu trắng đen vậy?"

Hnay nhỏ diện một bộ váy màu hồng phấn vai trễ kết hợp cùng đôi giày búp bê cùng màu với chiếc váy. Nhỏ buộc lệch mái tóc nâu của mình sang 1 bên. Một lát sau, cô bước ra trên ng' là áo màu đen hình đầu lâu lệch vai kết hợp với quần bò đen. Cô đi đôi giày thể thao màu đen, trên cổ cô đeo chiếc dây hình trắng khuyết giống với hình giữa trán cô (Sau khi cô sinh ra 1 ngày thì ko hiểu sợi dây có từ lúc nào và ko tài nào tháo ra đc kể cả dùng phép thuật). Tay phải cô đeo chiếc đồng hồ trắng bạc còn tay trái cô đeo những chiếc vòng có 2 màu: trắng, đen. Hnay cô thả mái tóc tím xoắn nhẹ tự do. Cô đội chiếc mũ phớt màu đen nốt. Thấy cô từ phòng tắm đi ra, nhỏ cười khoác tay cô:

-Đi thôi chị!

Bước xuống nhà cô thấy bà ta đang ngồi xem tivi. Thấy nó bà ta liếc cô rồi cũng nhìn sang Tomomi vì nhro đang khoác tay cô. Nhưng cô ko mấy chú ý cùng nhỏ ra gara vì Takeshi đang đợi ở đó. Hnay anh dùng con

BMW màu xám bạc để đi chơi. Takeshi bây giờ khoác trên mình chiếc áo bò màu tối. Ông tay dài đến khuỷu. Anh kết hợp cùng cái quần bò cùng màu và đôi giày Nike trắng. Trông anh khá bụi bặm.

4. Chương 4: Cuộc Đi Chơi Ở Thế Giới Loài Ng' (tt)

Khi đã yên vị trên xe, chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Đến địa điểm đã hẹn thì cô thấy mọi ng' đã đứng đợi ở cổng rồi. Sakura diện ình bộ váy màu vàng lệch vai cùng đôi dày cao gót khoảng 5 phân màu vàng nốt. Tóc nhỏ búi cao. Trông nhỏ rất đẹp, nhưng ko hiểu sao cô rất ghét con gái mặc váy. Makito thì kết hợp chiếc áo sơ mi màu xám sần ống tay đến khuỷu tay với chiếc quần bò bó sát màu đen cùng đôi giày thể thao trắng. Trông Makito rất lãng tử. Riêng Akira thì mặc áo thun cổ bẻ in hình đầu lâu giống cô cùng chiếc quần bò rách bó sát cùng đôi giày màu đen. Anh đội chiếc mũ phớt màu đen nốt hơi giống cô để che đi mái tóc bạch kim. Trông anh rất bụi bặm. Thấy cô, takeshi cùng Tomomi đến Sakura nói:

-Chúng ta đi thôi!

Rồi Makito, Akira và Sakura đi Bugatti Veyron Super Sport dẫn đầu. 2 chiếc xe dừng trc bức tường kết giới rồi tất cả bọn cô đều nhắm trong miệng câu: “Kết giới mở ra.” Lập tức chưa đầy 1’ sau, khi mở mắt ra tất cả đã thấy mình ở Suối Tiên ở thế giới loài ng’. Đỗ xe vào gara, 6 ng’ nam thanh nữ tú cùng nhau đi khiến m.n phải hướng ánh mắt trầm trồ khen. Bỗng Tomomi lên tiếng hỏi:

-Chúng ta chơi gì trc?

-Cối xay thần gió!- tất cả m.n quay lại nhìn cô ngạc nhiên và ko nghĩ rằng cô sẽ lên tiếng. Thấy m.n nhìn mình cô nở một nụ cười nhẹ như gió thoảng nhưng nụ cười đó khiến tất cả những ng’ đứng gần bị đơ kể cả Takeshi và Tomomi và còn có 2 trái tim lệch nhịp vì nụ cười đó nữa. Sau 3’ đơ thì tất cả lấy lại bình tĩnh liền cười tươi trả lời cô:

-Ok!

Rồi cả bọn bắt đầu đến chỗ Cối xay thần gió và n’g đc giao trách nhiệm cao cả đi mua vé chính là Takeshi và Sakura. Nhưng cũng ko mất quá nhiều time vì những ng’ nhìn thấy vẻ đẹp của Takeshi và Sakura thì tự động tách ra 2 bên để cho 2 ng’ họ mua vé. Khi đag đi về phía 4 ng’ kia đứng bỗng có 1 cô gái có vẻ đẹp sắc sảo tiến lại gần mở nụ cười quyến rũ vs takeshi:

-Chào anh! Rất vui đk làm quen vs anh! Em là Sayaka Akimoto, làm bạn trai em nhé?

Takeshi nở nụ cười sát gái khiến cô gái thấy vui trong lòng, còn Sakura thì thấy buồn nên định đi trc thì bất chợt, Takeshi kéo nhỏ lại và ôm nhỏ vào lòng tự hào nói:

-Đây là bạn gái tôi!

Cô gái kia đỏ mặt xấu hổ và ngúng nguẩy bỏ đi. Để lại takeshi với đồng thất mắc:

“Mình có thể nói cách khác để từ chối cô ta mà? Sao mình lại...” còn Sakura chợt thấy vui trong lòng. Liệu... có phải cô sắp với tới ngôi sao sáng kia ko? Một hồi lâu sau thì 4 ng’ kia đi về phía Takeshi và Sakura, Makito cười gian:

-Mày định lợi dụng con gái nhà lành à?- Nghe vậy Takeshi vội nhìn xuống và... thấy mình vẫn đag ôm Sakura thì chợt thả tay ra ngượng ngịu nói:

-Anh xin lỗi!

-Không sao ạ!- Sakura đỏ mặt nói.

-Có vé chưa mày? – Makito hỏi

-Có ọy’ đây, hi hi! – Takeshi đưa 6 chiếc vé lên khoe chiến tích.

-Đi thôi! – Tomomi mỉm cười rồi khoác tay Makito kéo đi trc, còn Sakura thì kéo tay Takeshi chạy lên trc để lại cô cùng Akira đi phía sau. Thấy 4 ng' kia vui vẻ cô khẽ nở nụ cười nhẹ, ánh nắng vàng nhẹ khẽ nâng niu gương mặt cô khiến cô trở nên đẹp hơn bao h hết. Akira quay lại định nói j' với cô bỗng thấy ụ cười ấy liền ngậy ngất trc vẻ đẹp của cô. Anh ko phải thấy thích cô vì cô đẹp mà anh có cảm giác đã yêu cô từ lâu lắm rồi. Anh thầm nghĩ:

“Phải chăng Akiko chính là cô bé ấy?”

Cô cảm nhận đk ánh mắt của Akira nên vội thu nụ cười lại. Khi ngồi vào cối xay thần gió, Takeshi ngồi cạnh Sakura. Phía trước 2 ng' họ là Tomomi và Makito. Còn phía sau họ là cô và Akira. Cối xay bắt đầu di chuyển. Từ chậm đến nhanh khiến các cô gái hét lên và Sakura, Tomomi cũng vậy. Họ hét lên và ôm lấy tay của Takeshi và Makito. Không hiểu sao Makito lại thấy vui vui vì đk Tomomi nắm lấy tay mình. Thực sự thì anh thích Akiko hay Tomomi? Còn Takeshi thì thấy tim đập lệch 1 nhịp. Riêng chỉ mình cô là ko hét lên. Khiến Akira có chút buồn. Anh ghé vào tai cô nói khẽ:

-Cô ko sợ... sao?

Nghe thấy cô quay mặt lại và... môi cô chạm môi Akira. 2 ng' ngồi bất động khoảng 2'. Rồi cô quay mặt đi khiến Akira cảm thấy hụt hẫng rồi cũng quay mặt đi. Má cô khẽ ửng hồng, cô đặt tay vào tim thầm nghĩ:

“Sao tim mình đập nhanh quá vậy?Cảm giác này là sao đây?”

Một lát sau, khi cối xay đã dừng cả bọn bước xuống. Takeshi lên tiếng hỏi:

-Bây giờ đi đâu?

-Hang động phù thủy! – Sakura chột lên tiếng.

-Đi ăn trc đi, em đói lắm rồi!-Tomomi nhăn mặt nói.

-Bạn thích đi đâu, Akiko? – Makito cười hỏi cô.

Thấy hành động ân cần ấy, Tomomi càng thấy ghét cô. Mặc dù nhỏ biết cô ko có lỗi nhưng.... Phải chăng tình yêu... là ích kỷ?

-Ấn!-Cô cất giọng lạnh lùng nói.

- Vậy đi thôi! – Sakura cười.

Nói rồi cả bọn đi lại một quán KFC ở gần đó. Bước vào quán, lập tức mọi ánh nhìn đều hướng về phía cả bọn. Không quan tâm, cả bọn ngồi cạnh một chiếc bàn gần cửa sổ, lần này thì là Takeshi đứng dậy, anh cười:

-Sakura, em ăn gì?

-Dạ, nhờ anh lấy cho em 1 hamburger đặc biệt và 1 cốc milo. – Sakura vù tùm tùm cười vừa nói.”Chắc là Takeshi có ít tình cảm vs mình rồi.” – cô nghĩ.

-Ok – Takeshi đưa tay lên ra hiệu ok rồi quay sang Tomomi và cô hỏi:

-2 cô em gái của anh, muốn ăn gì nào?

-Anh lấy giùm em 1 miếng gà và 1 cốc icetea. – Tomomi nháy mắt nói

-Cafe sữa nhiều đá. – cô nói.

Nghe xong Takeshi quay đi khiến Makito và Akira kêu lên:

-Bọn tao thì sao mày?

-Đi lấy vs tao chứ sao. – Takeshi thần nhiên nói.

-Bạn với bè thế đấy. Đúng là “trọng sắc khinh bạn” mà. Haizz – Makito nói.

-Đi ko thì bảo? – Takeshi quay lại liếc Makito.

Sau khi ăn và thanh toán tiền xog, cả bọn đến hang động phù thủy chơi. Rồi đi chơi những nơi khác. 3h trôi qua, khi đã chơi mệt lã. Akira nói:

-Đến h về rồi

-Ừm! Vậy 4 ng' đợi ở đây tụi tôi ra lấy xe. – Takeshi nói rồi kéo Akira ra gara. Còn 4 n'g kia thì ngồi trên ghế đá. Makito ngồi cạnh cô và Tomomi ngồi cạnh Sakura. Thấy Makito cứ nhìn cô cười hoài lm cho Tomomi cảm thấy tức trog lòng và có suy nghĩ muốn hại cô trog thoáng chốc. Còn cô thì thấy Makito cứ nhìn chăm chăm vào mình, liền quay sag nói:

-Đủ chưa?

-Đủ gì?- Makito mặt ngơ ngác hỏi

-Nhìn!

-Ồ... Xin lỗi!- Nghe cô nói anh chợt thấy xấu hổ về việc lm của mình. 5' sau, 2 chiếc siêu xe dừng trc 4 ng'. Tomomi và Akiko thì lên xe BMW của Takeshi còn 2 ng' kia lên chiếc xe còn lại. Cả bọn bắt đầu trở lại thế giới phép thuật. Trên đường về cô chợt đưa tay lên đôi môi như cánh hoa anh đào của mình nghĩ:

“Sao vị ngọt từ cái kiss ấy vẫn đọng trên môi nhỉ?” – Rồi cô chợt cười.

CỒn về phía Akira thì anh vừa lái xe vừa cười tươi.

5. Chương 5: Rắc Rối Của Sakura Và Akiko

Khi về đến lâu đài, cô đi thẳng lên phòng của mình. Bà ta đang ngồi xem tivi đột nhiên thấy con gái cưng Tomomi của mình thì bà ta kéo nhỏ vào phòng. Nhỏ hỏi:

-Sao vậy mẹ?

-Mẹ đã dặn bao nhiêu lần rồi hử? Sao con ko chịu nghe lời mẹ? – Bà ta khó chịu nói.

-Dặn gì ạ? Từ nhỏ đến h có bao h con làm trái ý mẹ đâu? – Nhỏ ngơ ngác hỏi.

-Mẹ đã bảo ko đk thân thiết với con bé Akiko mà. Có ai như con ko?

-Có sao đâu mẹ! – Hiểu ra đk, nhỏ trả lời thản nhiên.

-Có ai đời lại đi yêu thương chị cùng cha khác mẹ ko? Mà trong khi đó mẹ cô ta lại là con riêng của ba con nữa. Con ko thấy ba con dành tính cảm cho con nhỏ đó nhiều hơn cho con à? Con ko ghét nó sao?- Bà ta nhú mày nói.

-Con về phòng đây!- Tomomi buồn bã nói rồi đi về phòng.

Tối hôm đó, sau khi đã ăn cơm xog, cô lại mặc trên mình bộ váy đó. Đứng bên cạnh cửa sổ ngắm sao, cô tự hỏi:

“Mẹ ơi, trog những ngôi sao kia... ngôi sao nào là mẹ? “ – Rồi cô lại tự trả lời: “Chắc có lẽ ngôi sao sáng nhất là mẹ... phải ko? Mẹ có nhớ con ko? Con rất ... rất nhớ mẹ! Con thề sẽ cho 2 ng' bọn họ phải trả giá!”

Trong lúc ấy, tại căn phòng của Akira. Anh đang đưa tấm ảnh chụp hình 1 cô bé 5 tuổi và 1 cậu bé 7 tuổi. Rồi anh chợt nhớ ra điều j' đó. Akira vội lấy điện thoại điện vào số Của Takeshi.

-Alo!-Akira hơn hử nói!

-J' này?

-Mày nhắn cho tao số của Akiko đk ko?

-Lm j'?

-Kệ tao. Nhấn tao nha mày?

-Ừ.

-Nhớ đó thằng quý!

-Rồi, rồi!

*** **

Sáng hôm sau, khi đã VSCN xong, khoác trên mình bộ đồng phục, buộc á tóc của mình. Akiko bước xuống nhà thấy ông ta, bà ta, Takeshi và Tomomi đã ngồi vào bàn ăn. Cô tiến lại ngồi vào ghế của mình. 5 ng' ăn trong sự im lặng, bây giờ không khí thật ngọt ngào. Khi đã ăn xong, cô đứng dậy định ra gara lấy xe đi thì Takeshi nắm tay cô lại hỏi:

-Để anh đưa em đi?

Cô lắc đầu. Không hiểu vì sao hôm nay cô muốn lái xe.

-Vậy thôi! Em đi trực lát anh đi vs Tomomi!- Takeshi buồn buồn nói.

Cô đi ra lấy con xe BMW Serie 4 2014 convertible rồi phóng đi. Chẳng mấy chốc sau cô đã có mặt ở cổng trường. Sau khi cất xe vào gara thì cô bước thẳng vào lớp. Vứt cặp sách sang 1 bên, cô thiếp đi trên bàn. Lát sau, Takeshi và Tomomi mới đến. Bước vào trường 2 ng' thấy một đám đông đang đánh một ai đó. Lại gần Takeshi nghe được mấy câu nói:

-Cho mày chết nè! Dám lại gần anh Takeshi!

-Thứ như mày không xứng vs anh ấy, hiểu chưa con ranh?

Nghe được anh lời mờ đoán được ng' đó là ai. Anh chợt lo lắng, anh gầm lên:

-DỪNG LẠI!

Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía anh. Không quan tâm anh đi vào đám đông và.... Cảnh tượng lúc này là Sakura Kinomoto đang nằm trên sàn đất lạnh lẽo giữa 1 vùng máu. Lúc này anh chợt cảm thấy tim nhói đau, rồi anh không chần chừ mà chạy lại bế Sakura vào phòng y tế và chạy theo sau là Tomomi. Chợt anh dừng lại nhờ ra, cô em gái của anh – Akiko Takahashi cũng có thể chữa được. Thế là anh quay lại nói vs Tomomi:

-Em vào lớp gọi Akiko lên lớp cho anh nhé!

-Vâng! – Nói rồi Tomomi vội vã quay đi. Còn Takeshi thì tiếp tục chạy về phòng y tế. Anh đến được 3' thì cô có mặt.

Cô bảo mọi người đi ra rồi cô đưa tay vẽ hình một hộp thuốc thần trong 2'. Khi đã vẽ xong 1 hộp thuốc thần hiện ra. Mở hộp ra cô lấy một lọ dung dịch màu xanh rồi đưa tay mở miệng Sakura và cho nhỏ uống 3 giọt. Lập tức những vết thương trên ngực nhỏ dần lành lại và mắt nhỏ khẽ nhấp nháy. Xong việc, hộp thuốc thần biến mất. Sakura tỉnh dậy, nhìn thấy cô cảm thấy hơi hụt hẫng. Cô mong rằng ng' đầu tiên cô gặp là ... Nghĩ rồi nhỏ mỉm cười cảm ơn cô:

-Cảm ơn bạn vì đã cứu mình!

-Không phải! Là... Takeshi!- cô nói.

Đang cố hiểu câu nói đó thì nhỏ thấy cô đi rồi chợt thấy Takeshi chạy vào và ôm lấy mình. Anh nói trong vui mừng:

-Em không sao là tốt rồi! Xin lỗi vì đã làm em thành ra thế này!

Nghe xong Sakura thấy ấm áp lên lỗi trong tim mình. Nhỏ (lại) cười:

-Không sao đâu mà! Cũng đâu phải tại anh!

Lúc sau anh bỏ nhỏ ra và ngồi xuống cùng nhỏ nói chuyện. Còn cô thì đang đi dọc hành lang bỗng không biết từ đâu một tảng băng lớn rơi và nhắm vào cô. Biết được điều đó, định tránh và lm tảng băng quay ngược đường

đi nhắm vào chủ nhân của nó thì Makito từ đâu chạy đến xô cô ra và tảng băng bị anh làm vỡ nát. Hiện giờ Makito và cô đang nằm ở 1 tư thế cực kì...(t/g ko biết nói sao lun) Anh nằm trên, cô nằm dưới. Mũi cô và mũi anh chỉ cách nhau 3cm nữa. Cô đột nhiên xô anh ra và đứng dậy. Thấy vậy anh cũng đứng dậy. Cô tiếp tục việc mình đang làm dở, còn anh thì cũng đi theo cô mà... ko biết đi đâu. Trong góc tối, có một đám con gái khoảng 5 ng' xì xầm:

-Tức thiệt! Lẽ ra nó đã ko toàn vẹn đk rồi! Chỉ tại Makito-sempai!

-Đáng ghét!

-Bây giờ làm gì đây chị hai?

-Gru.... Tao sẽ bắt nó phải trả giá!- ng' đk gọi là chị hai có mái tóc búp bê ko ai khác là Izanami Hayashi.

Nhưng ở trong một góc tối khác, có một cô gái tóc nâu cũng đã thấy Makito cứu cô. Cô gái ấy nhìn cô bằng ánh mắt thù hận và tự hứa sẽ khiến cô phải hối hận! Cô gái bí mật ấy là...ai?

6. Chương 6: Cuộc Thi Phân Cấp (phần 1)

Sau khi nghỉ 2 tiết thì Sakura về lớp. Tiết này là tiết dạy của cô giáo chủ nhiệm. Giáo viên bước vào, cô bạn lớp trưởng đứng dậy hô to:

-cả lớp đứng!- Rồi các học viên cùng đồng thanh:

-Chúng em chào cô ạ!

-Các em ngồi xuống đi!

-Hnay cô có một việc muốn thông báo!

-Cô nói đi cô!

-Việc gì vậy cô?

-Cô làm bọn em hồi hộp quá!

Các học viên sau khi nghe giáo viên nói, liên nhau nhau!

-Các em yên lặng nào!- Cô giáo vỗ tay rồi tiếp tục:

-Ngày mai chính là ngày cuộc thi phân cấp diễn ra!

-Trời ơi, nhanh vậy sao?

-Vừa mới thi năm trc đã đến năm nay ơy' sao?

-Eo ôi, chắc mình ko qua nổi mất!

Các học viên lại nhau nhau!

-Như thường lệ, có 2 vòng thi: Vòng 1 là vòng thi đấu vs quái vật và vòng 2 là vòng đấu cặp! Toàn bộ học viên sẽ đấu vs quái vật cấp VIP. Các học viên cấp A,B nếu thắng sẽ đk vào vòng trong và nập lên cấp VIP còn nếu thua sẽ giữ nguyên cấp. Còn các học viên Cấp VIP nếu thắng thì vào vòng trong và phải thắng vòng trong mới giữ nguyên đk lớp. Còn nếu thua từ vòng 1 sẽ bị hạ 2 cấp, thua vòng cuối bị hạ 1 cấp. Ai vào vòng trong sẽ bốc thăm để đấu cặp. Luật lệ của vòng trong là ko đk lm đối thủ chết hoặc bị thương quá nặng và cả 2 vòng đều sử dụng đũa thần.Sáng mai sẽ thi đấu vòng 1, kết quả những ng' lọt vào vòng trong sẽ có vào chiều mai và sáng ngày kia sẽ bốc thăm và chiều ngày kia sẽ thi đấu và có kết quả ai bị hạ cấp ai đk giữ nguyên cấp. Cả lớp hiểu chưa?

Sau khi thao thao bất tuyệt một hồi, giáo viên hỏi. Nghe câu hỏi cả lớp trả lời:

-Rồi ạ!

-Vậy các em mở sách ra chúng ta cùng học bài!

Sáng ngày mai, tất cả các học viên đang ngồi nghe thầy hiệu trưởng thao thao bất tuyệt về cuộc thi. Sau 1 h đồng hồ bị tra tấn lỗ tai, các học viên lần lượt vào phòng thi để thi đấu vòng 1. (t/g tua nhanh đến lượt nữ nhân vật chính nhé!) Đến lượt cô, cô đấu vs con quái vật bằng cấp VIP. Nhếch mép khi con quái vật bắn những quả cầu băng khổng lồ về phía cô. Khi những quả cầu chỉ cách cô 1cm cô lướt sang một bên khiến quả cầu va vào bức tường băng phía sau cô và tự vỡ tan. Cô đưa tay ra, đột nhiên một cây dưa thần thân làm bằng băng. Trên đỉnh của cây dưa thần có một quả cầu pha lê trong suốt tuyệt đẹp. Cô chĩa cây dưa về phía con quái vật, lập tức con quái vật đóng băng và chưa đầy 1' sau, con quái vật vỡ thành từng mảnh nhỏ rồi bốc hơi thành ko khí.

Chiều hnay, cô cùng Tomomi, Sakura và 3 hoàng tử của trường đến xem kết quả. Và tất nhiên họ biết trc rằng thế nào mình cũng lọt vào vòng trog. Chỉ là đi xem cho có lệ thôi à! Và cô là ng' đứng đầu bảng. Đương nhiên 5 ng' còn lại cũng lần lượt xếp theo sau. Xem xong kết quả, cô bỏ về trc. Để lại 5 ng' kia ở canteen. Hnay ông ta đi đến tập đoàn Magic – tập đoàn chuyên về những chiếc dưa thần vì tập đoàn có trục trặc. Cô về nhà thì thấy bà ta đang từ trog phòng đi ra. Bà ta đi qua và cố tình xô cô ngã nhưng vs phép thuật của cô đâu dễ bị ngã, rồi bà ta đỡ giọng dịu dàng ra khiến cô cảm thấy thật giả tạo:

-Mẹ xin lỗi!

-Hừ! Tôi ko có mẹ! Ko có ông ta bà ko cần phải giả bộ!

“chát”- Mày nói gì hả? – Bà ta quay ngắt 180 độ. Tát vào má cô.

-Điếc?- cô nhếch mép, hai bàn tay nắm thành nắm đấm cố kìm nén sự tức giận. Vì cô sợ sẽ giết chết bà ta.

“Chát”- Thêm một cái tát hạ trên má cô, bà ta hét lên:

-Mày đừng có mà học theo con mẹ mày nhé!

Cô định nhịn và đi lên phòng sau khi bị bà tát cái thứ 2 thì bà ta bắt ngờ chửi mẹ cô. Đến lúc này cô ko thể nhịn đk nữa. Bà ta có thể sỉ nhục cô nhưng ko đk xúc phạm mẹ cô. Cô ngược đôi mắt tím có những đường gân đỏ lên nhìn bà ta và nói một cách đáng sợ:

-Bà...nhắc lại ... thử ... xem?

Bà ta sợ hãi lắp bắp:

-Tao...tao ...nói mày....đừng... học... theo con... m...mẹ mày!

Vừa dứt câu, bàn tay cô giơ lên và ...”Chát” – cô nói:

-Cái này là vì bà dám sỉ nhục tôi! – sau khi nhận cái tát từ cô bà ta ngã xuống

Cô ngồi xuống và cô tiếp tục đưa tay lên và tiếp tục một cái tát nữa vào má bà ta. Đúng lúc ấy, Tomomi đi vào và đứng sững ng', lắp bắp nói:

-Chị... Chị ... Sao chị... đánh... đánh... mẹ tôi(đổi cách xưng hô luôn)?

7. Chương 7: Cuộc Thi Phân Cấp (tt)

Nghe thấy tiếng Tomomi, cô chậm rãi ngược mặt lên nhìn Tomomi và chậm rãi đứng lên. Thấy Tomomi, bà ta đứng dậy, trốn sau lưng nhỏ, nói giọng sợ sệt:

-Con ơi... cứu...cứu mẹ!

Đag toan bước về phòng thi Tomomi hét lên:

-Chị đứng lại đó! Sao chị lại đánh mẹ tôi? Tôi mà ko về kịp ko biết chị sẽ lm j' mẹ tôi... Tôi chắc chắn sẽ thừa chuyện này vs ba!

Bỏ ngoài tai những lời Tomomi nói, cô tiếp tục bước đi. Vì quá tức giận khi bị cô phớt lờ, nhỏ chạy lại kéo ng' cô rồi ... “chất” – bàn tay nhỏ hạ trên má cô. CỒ nhếch mép hỏi:

-Xog?

Hỏi xog, cô quay ng' bước lên phòng để lại Tomomi đang run run nghĩ lại về hành động của mình. Nhỏ biết rằng cô đánh mẹ nhỏ là do lỗi của bà chứ ko phải do cô nhưng... nhỏ vẫn muốn đổ lỗi cho cô vì muốn trả thù cô vì đã ... cướp Makito. Còn cô? Vẫn bộ váy trắng tinh khiết ấy, vẫn đứng cạnh cửa sổ, vẫn hướng ánh mắt của mình về phía khoảng ko vô định. Nhưng suy nghĩ của cô thì ko như thường ngày... Ko phải về mẹ cô... ko phải về ông ta và càng ko phải về bà ta... mà là về ... cô em gái cùng cha khác mẹ của cô. Hơn 10 năm nay cô rất tin tưởng về đứa em gái ấy và nhỏ cũng rất thương cô.... Vậy mà ... Nhỏ đã tát cô. Nghĩ đến đây, ánh mắt cô trùng xuống, phảng phất một nét buồn. Cô tự an ủi mình rằng: Chắc là... nhỏ thấy mẹ mình bị đánh nên vậy. Nếu mình là nhỏ cũng sẽ... vậy thôi!

An ủi mình 1 hồi, cô đưa mắt chung thủy về phía khoảng ko vô định ấy. Bất chợt gương mặt của Akira hiện lên trên khoảng ko ấy. Cô thấy khá bất ngờ vì... thường ngày thì là hình ảnh của mẹ còn hnay lại là... CỒ... là đang ... nhớ anh ta sao? Phải chăng cô thích... anh mất rồi?

Sáng hôm sau, cô cùng Takeshi và Tomomi đến trường để bốc thăm ng' sẽ thi đấu vs mình. Lúc sáng, Tomomi đã xin lỗi cô về hành động của mình và cô cũng gật đầu chấp nhận. Đến lượt cô bốc thăm thì ng' cô sẽ thi đấu chính là con nhỏ có mái tóc vàng, xoắn búp bê – Izanami Hayashi. Cô cười khẩy. Sau khi đã bốc thăm xog, cô cùng 5 ng' kia đến công viên phép thuật chơi.

Chiều đến, cô, Takeshi và Tomomi lại tiếp tục đến trường. Bước vào phòng thi, cô thấy nhỏ Izanami đang cầm cây đuũa thần màu vàng đứng khoanh tay cười đều. Còn cô thì sau khi vào vị trí. Vẫn cái nhếch mép ấy. Đưa tay phải ra, cây đuũa thần màu xanh có quả pha lê trong suốt lại hiện ra. Tức trc về bình thần của cô, nhỏ chìa cây đuũa của mình về phía cô. Lập tức những tia điện màu vàng bắn về phía cô. Cô nói ,giọng chỉ đủ cho cô và nhỏ Izanami nghe:

-Chỉ thế thôi?

Rồi cô đưa cây đuũa ra trc những tia điện đột nhiên, một cái quạt hiện ra và... thổi bay những tia điện lm chúng quay lại nhắm thẳng vào nhỏ. Hốt hoảng nhỏ vội đưa cánh tay ko cầm đuũa thần ra trc những tia điện, lập tức chúng vỡ vụn. Tức quá, nhỏ chìa đuũa về phía cô, 1 luồng điện cực mạnh. Lại điệu cười khẩy đó, lại ánh mắt bình thần đến lạ kì hiện diện trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của cô. Cô đưa đuũa thần của mình, lập tức một luồng gió lạnh từ đầu bay đến về phía luồng điện và đóng băng luồng điện. Không dừng lại ở đó, luồng gió tiếp tục bay về phía nhỏ Izanami nhưng ko hiểu sao, luồng gió ko đóng băng nhỏ mà chỉ xô nhỏ ngã ra ngoài vạch chỉ quy định. Vậy là cô đã thắng. Thật là dễ dàng. “Cô ta đúng là nhàm chán” – cô nghĩ. Bước ra khỏi phòng, cô thấy 5 ng' còn lại từ 5 phòng thi khác cũng bước ra.

Họ tiến lại về phía cô, hỏi cùng một câu hỏi:

-Kết quả ra sao?

Thay cho câu trả lời, cô gật đầu ý nói đã thắng. Rồi ánh mắt lướt qua từng ng' ý hỏi còn mọi ng'.

Hiểu ý, bọn họ đồng thanh:

-thắng!

-Vậy đi ăn mừng đi!- Makito vui mừng hỏi cô

Cô gật đầu. Thấy vậy bọn họ cũng đồng thanh: -Ok!

8. Chương 8: Lời Tỏ Tình Của Takeshi - Sakura Vs Tối Đk Ngôi Sao Sáng

3 tháng sau, tình cảm của cô đối với Akira cũng tiến triển còn với Makito thì cô xem anh như anh trai. Còn Takeshi và Sakura thì... càng ngày càng tình cảm. Mà cũng lạ, kể từ khi diễn ra cuộc thi phân cấp cho đến nay ko có rắc rối nào xảy đến vs cô và Sakura. 3 tháng trôi qua, cô vẫn chưa tìm đk cuốn sách “Hình Trăng Khuyết”. Một phần vì cô ít khi đến thư viện, một phần vì cô mới chỉ đi tìm đến kệ sách thứ 20.

Khi đag bước chân vào trường, Sakura nghe thấy tiếng gọi quen thuộc của Takeshi:

-Sakura Kinomoto! – Nghe thấy tiếng gọi, nhỏ quay lại và ánh mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên tột cùng. Takeshi đag ôm một bó hoa hồng kết thành hình trái tim, anh đag quỳ xuống, đưa bó hoa về phía cô anh nói:

-Em... Em... Làm bạn gái anh nhé? – Takeshi nói một cách khó khăn.

Sakura đưa tay lên bịt miệng ngăn ko cho mình hét lên. Ko những vậy mọi ng' đag đứng vây quanh cũng ồ lên ngạc nhiên, nhất là các nữ sinh. Có ng' còn ngất xỉu, có ng' còn hét lên đầy kinh ngạc, có ng' thì đưa ánh mắt ghen tị về phía Sakura. Sau một lúc lấy lại bình tĩnh, nhỏ lại gần anh, gương mặt bây h như trái cà chua chín, nhỏ nói rất nhỏ:

-Em đồng ý!

-Em...Em nói sao?- Takeshi như ko tin vào tai mình, hỏi lại nhỏ.

-Em đồng ý!- Mặt nhỏ càng đỏ hơn. Lấy hết can đảm nhỏ nói thật to. Rồi nhỏ nhẹ nhàng nhận bó hoa hồng ấy. Còn Takeshi đag rất sung sướng. Bỗng anh ôm chầm lấy nhỏ, mỉm cười hạnh phúc. Thấy vậy nhỏ cũng ôm lại anh và cũng nở nụ cười hạnh phúc. Sau 2 năm, sau chừng ấy thời gian nhỏ thầm thương trộm nhớ anh. Lúc trc, anh còn ko biết sự hiện diện trên cõi đời này của nhỏ. Vậy mà... vậy mà h đây, anh đã tỏ tình với nhỏ. Sau chừng ấy thời gian, cuối cùng nhỏ đã với tới đk ngôi sao sáng chói ấy. Liệu đây có phải giấc mơ? Sakura tự hỏi và tự trả lời rằng nếu đây là một giấc mơ thì... nhỏ mãi mãi... mãi mãi ko muốn tỉnh lại... mãi mãi ko muốn rời khỏi giấc mơ này. Đột nhiên, nhỏ nhìn thấy cô đag nhìn chằm chằm vào nhỏ và Takeshi vì 2 ng' đag ôm nhau. Nhỏ vội đẩy Takeshi ra, cười xuề xòa:

-Akiko à!

-Hế lô em gái yêu! – Takeshi gãi đầu cười.

Thấy vậy, cô nở nụ cười nhẹ khiến những ng' đứng trong vòng bán kính 500m vuông ngậy ngất trc nụ cười ấy. Nhận thức đk điều ấy, cô thu lại nụ cười tuyệt đẹp khiến mọi ng' trở lại trạng thái bình thường. Thu lại nụ cười xog, cô chỉ vào 2 ng' hỏi:

-2 ng'...?

-Hi, em gái yêu quý à, đây là chị dâu tương lai của em đó!- Takeshi kéo Sakura lại gần khiến nhỏ ngượng đỏ mặt

-Ừm!- cô nói trog giọng có chút vui.

-Thôi vào lớp nào!- Takeshi nói, xog 3 ng' cùng vào lớp. Chợt Takeshi hỏi cô:

-Con bé Tomomi đâu, Akiko?

-Lớp!- cô trả lời ngắn gọn. 3 tháng rồi cô vẫn vậy... cô vẫn rất kiêu lời. Và cô cảm nhận dạo này... Tomomi rất lạnh nhạt vs mình, mỗi khi Makito nhìn cô cười, hay anh tỏ ra quan tâm cô, cô đều thấy Tomomi nhìn mình bằng ánh mắt thù hận.

9. Chương 9: Nỗi Đau Của Akira

Sau khi chuông reo báo hiệu giờ giải lao đã đến, cô đi nhanh vào WC và hẹn mọi ng' ở dưới canteen. Hnay cô cảm thấy lạ vì ko thấy Akira trên lớp. Bước ra khỏi WC, bỗng cô nghe thấy tiếng khóc khe khẽ của ai đó. Tiếng khóc đó có vẻ rất... đau đớn. Không hiểu sao cô rất tò mò về tiếng khóc này. Phải chăng vì cô thấy nó quá quen thuộc? Đag đi tìm tiếng khóc ấy, đột nhiên cô thấy một ng' con trai có mái tóc màu bạch kim đag ngồi trên bậc cầu thang. Đường như chàng trai ấy... đag khóc. Những giọt nước mắt trog veo lăn dài trên gương mặt hoàn mỹ ấy. Quen quá, cô cảm thấy ng' con trai này rất quen. Tiến lại gần, cô thoáng ngạc nhiên. Vì... ng' con trai ấy ko ai khác chính là Akira. Anh ngược mắt lên nhìn cô. Đôi mắt anh ánh lên sự đau khổ tột cùng. Cô đột nhiên ngồi xuống theo lời mách bảo của trái tim. Thấy Akira vẫn lặng im nhìn mình, nước mắt vẫn rơi trên khuôn mặt hoàn mỹ đến từng mi li mét ấy, cô mở lời trc:

-Sao... anh khóc?

Thoáng ngạc nhiên vì cô là ng' mở lời trc, anh nhìn cô và lên tiếng, giọng khản đặc:

-Cô... muốn nghe... thật sao?

Cô gật đầu thay cho câu trả lời.

-Hnay... là ngày mẹ tôi... ra đi. – Akira nói ngắt quãng.

-Mẹ... anh... mất rồi? - Cô hốt hoảng hỏi, thấy anh lại im lặng, coonghix mình đã chạm vào nỗi đau của anh nên vội xin lỗi:

-Tôi xin lỗi, tôi ko...

Ko để cô nói hết , anh nói:

-Ko sao. Dù sao tôi cũng muốn giải tỏa nỗi lòng. – Nói rồi anh nở nụ cười khiến gương mặt anh bừng sáng trog góc tối và cũng làm cô đơ mắt 5s. Rồi anh bắt đầu kể:

-12 năm về trc, vào năm tôi 7 tuổi, mẹ tôi chợt nói vs ba tôi rằng bà đã có ng' đàn ông bên ngoài và bà ấy muốn li hôn. Ba tôi vì quá yêu bà nên đã chấp nhận buông tay để bà đk hạnh phúc. 5 tháng sau, có tin báo về rằng ... rằng... vào hnay của 12 năm trc bà đã... đã ra đi. Do căn bệnh tim mà thế giới phép thuật ko tìm đk cách chữa. Vì ko muốn ba con tôi buồn vì cái chết của bà nên... bà đã nói dối rằng bà ngoại tình. Ba tôi biết đã đau khổ tột cùng.

Cô đưa ánh mắt cảm thông của mình về phía Akira, chợt cô thấy một chiếc vòng rất quen, đúng rồi chiếc vòng này là của cậu bé vào ngày hnay 12 năm về trc đã ình xem. Anh ấy nói sau này sẽ trao nó ình còn vì sao thì mình ko nhớ. Tại sao... Tại sao Akira lại... - cô nghĩ rồi ko ngần ngại cô hỏi:

-Chiếc vòng này...

Thấy cô chỉ tay vào chiếc vòng , hiểu ý cô anh trả lời:

-Trc khi mất mẹ đã trao cho tôi. Mẹ bảo sau này tôi hãy trao cho ng' con gái tôi yêu. Chỉ khi đến ngày giỗ của mẹ tôi mới lấy ra đeo, còn những ngày khác tôi cất nó trog cặp. – Anh cầm chiếc vòng trog tay mỉm cười.

“Đúng rồi chẳng lẽ anh ấy là...”- Cô nghĩ rồi nói, trong giọng thể hiện sự vui mừng:

-Anh... Vào ngày mẹ anh mất anh có phải... đã gặp một cô bé 5 tuổi trên cánh đồng hoa bồ công anh... đag ngồi khóc... phải ko?

Biết rằng cô đã nhớ ra anh cười:

-Làm sao tôi quen đk khi mà...cô bé ấy là em!

-Vây mà ... lâu nay em ko biết. Trog 12 năm qua em đã mog gặp anh lắm đấy!- cô cười thật tươi. Lần này ko phải là nụ cười nhếch mép hay cũng ko phải là nụ cười mỉm nữa. Cô... đã tháo vỏ bọc lạnh lùng khi ở bên ng' con trai mà đêm đêm cô đều nhớ nhung và... thật trùng hợp khi ng' đó lại là... Akira – Phải chăng đó là... Định Mệnh? Nghe cô nói vậy, Akira cười:

-Em... là đag nhớ ta sao?

Cô đỏ mặt lên tiếng phủ nhận:

-Ko có... ko có à nha. Anh đừng có nói bậy à!

-Xem kìa, ta chỉ đùa chút mà mặt đã đỏ lên kìa! - Akira bật cười và cô cũng cười theo. Nhưng... 2 ng' ko biết có một cô gái có mái tóc nâu đã nghe thấy cuộc nói chuyện của 2 ng'. Cô gái đó bỗng nở nụ cười mà mị. Đây có phải là... cô gái bí mật ấy?

*****Giờ Ra Về*****

Cô lại bước về phía thư viện. Nhưng, Makito đi lại gần cười vs cô:

-Em đag đi đến thư viện à? Cho anh vinh hạnh cùng đi nhé?

Đưa đôi mắt tím lạnh lòng lên nhìn Makito cô nói:

-Tùy!

Rồi Makito đi bên cạnh cô và nói cười liên tục. Chợt cô nở nụ cười nhẹ. Thấy nụ cười đó, Makito nói:

-Em cười rồi nhé, nàng công chúa băng giá!

Cô lại cười vị sự trẻ con của ng' anh trai này. Nhưng cô nào biết, những hành động của cô và Makito đã lọt vào tầm mắt của Tomomi. Nhỏ nghiêng rặng và tự hứa rằng sẽ cho cô phải trả giá. Đến thư viện, chợt Makito có điện thoại, anh bảo vs cô anh về trc. Cô cũng nhẹ nhàng gật đầu. Đag đi đến kệ sách thứ 21, cô lia mắt về phía cửa sổ thì thật bất ngờ... có một chàng trai tựa thiên thần đag nằm ngủ ở đó và trên tai đeo phone nghe nhạc phát ra từ chiếc ipod. Cô tò mò lại gần vì chàng trai có mái tóc bạch kim. Lại gần hơn, cô nhận ra chàng trai này là của Akira. Ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, cô ngắm Akira. Cô chợt đưa bàn tay mềm mại của mình chạm vào... đôi môi của Akira. Cô đỏ mặt khi nhớ lại cái kiss ấy, cái kiss ở thế giới loài ng'. Bỗng, đôi mắt kia từ từ hé mở, cô giật mình thu lại bàn tay của mình. Cô bối rối nói:

-Em... Em làm anh thức giấc ... sao?

-ko sao! - anh cười nhìn cô.

Rồi 2 ng' nói chuyện vui vẻ.

10. Chương 10: 2 Lời Tỏ Tình

Tối đến, cô lại mặc bộ váy trắng tinh khiết ấy, cô vẫn đứng bên cửa sổ. Và lần này cô đưa ánh mắt tím của mình nhìn trên bầu trời, đôi mắt tím ko còn phảng phất nét buồn như thường ngày mà ánh lên sự yêu thương. Đôi mắt ấy dừng lại ở mặt trăng... vì nói ấy có khuôn mặt của Akira... Anh đag nở nụ cười tuyệt đẹp. Đây có thể gọi là... Yêu ko?

Chợt điện thoại cô vag lên báo hiệu có tin nhắn. Mở ra ,cô thấy đó là một số lạ. Đưa mắt xuống nhìn dòng tin nhắn :

Em đag nhớ anh... phải ko?

Đọc xong, cô đã biết đây là của Akira gửi ình. Cô tủm tỉm cười nhún lại:

-Anh... đừng mơ!

Một lát sau, cô lại nhận đk 1 tin nhắn từ anh, nội dung tin nhắn khá ngắn gọn và làm cô khá khó hiểu:

-Ngủ sớm đi! Anh chắc rằng mai sẽ có bất ngờ cho em đó!

Nhưng ko suy nghĩ nhiều, cô lên giường và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cùng lúc đó, ở trong phòng Akira:

-Ngày mai, tao và mày sẽ tổ tình xem cô ấy nhận lời của ai, ok?

-Được thôi, chẳng bạn thân của tao!

-Trông mày có vẻ tự tin nhỉ, Makito?

-Ko có nha!

-Nhưng dù kết quả ra sao cũng ko đk phá hủy tình bạn nhé....Dù rằng tao vs mày... là tình địch.

-OK!

.....

Sáng, giờ giải lao. Cả nhóm cô đang ở dưới canteen, đang ăn, chợt Makito và Akira 2 ng' đi về 2 phía. Chưa đầy 3' sau, 2 ng quay trở lại vs đóa hoa trên tay. Cả canteen đang bàn tán vì 2 ng' đang đi về phía cô. Ngay cả Takeshi, Tomomi và Sakura cũng ngạc nhiên ko thốt nên lời. Còn cô thì vẫn đứng đơ nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ về điều bất ngờ mà Akira nói. Đó có thể là gì? Chợt cô nghe tiếng gọi của Akira và Makito:

-Akiko Takahashi!

Cô quay lại và nhìn thấy 2 ng' đang quỳ trước mặt mình và đưa bó hoa ra trước mặt cô. Cô đứng lên nhìn họ, cô hiểu rằng đây là điều bất ngờ mà Akira đã nói. Cả 2 ng' họ cười... nhìn cô và đồng thanh:

-Akiko, Em... làm bạn gái anh nhé?

Họ vừa dứt câu, lập tức những cô gái xung quanh ngất lên ngất xuống. Có những ng' họ ngồi thụp xuống khóc. Còn Tomomi thì nhìn Makito rồi lại nhìn Akiko xem cô sẽ chọn ai. Tomomi cảm thấy lo sợ. Cô lại bên cạnh Makito khiến Makito vui mừng, Akira thì thấy tim mình nhói đau. Còn Tomomi thì hoảng loạn thật sự. Nhỏ vẫn cố giữ bình tĩnh để Akiko sẽ làm gì.

-Makito, thực sự, em chỉ.... Xem anh là anh trai mà thôi! – Cô nói nhẹ nhàng. Nhưng nghe xong, Makito thấy như sét đánh ngang tai. Anh cứ chờ ng' nhìn cô bước lại bên cạnh Akiko. Lúc nghe cô nói vậy, Tomomi ko biết nên vui hay buồn nữa. Đáng lẽ nhỏ phải vui vì... đây là điều nhỏ muốn. Nhưng nhìn ng' con trai nhỏ yêu... nhỏ thấy lòng quặn thắt lại. Có phải nhỏ đã quá ích kỷ khi mà... ko muốn ng' mình yêu đk hạnh phúc? Còn cô thì khi lại bên cạnh Akira, cô cũng quỳ xuống, nói giọng nhẹ như gió:

-Em ko biết có thực sự thích anh hay ko... Em nghĩ em cần thêm thời gian...

-Anh sẽ... chờ! – Akira nói, trong giọng nói thể hiện sự vui mừng.

11. Chương 11: Hiểu Lầm

Nghe xong câu nói từ Akira, cô từ từ đứng lên và chậm rãi bước về lớp học. Liệu cô có làm tổn thương Makito ko? Cô thực sự ko muốn. Sau khi cô đi, Makito đứng dậy và đi đâu đó. Thấy vậy, Tomomi cũng đi theo. Mặc dù nhỏ biết cô đã từ chối tình cảm của Makito tức là cô ko yêu Makito. Như vậy thì nhỏ ko có lí do để hại cô. Nhưng sao... khi nhỏ đi theo và nhìn thấy Makito ngồi thụp xuống bên gốc cây anh đào trong khu vườn thần tiên và ... anh đang khóc. Những giọt nước mắt như những mũi tên nhọn đâm vào trái tim của Tomomi. Giờ đây nhỏ lại có suy nghĩ muốn trả thù cô. Vì... cô đã khiến Makito đau. Chính nhỏ cũng ko hiểu nổi mình nữa. Điều nhỏ muốn chính là cô từ chối Makito vậy mà... khi thấy cô làm điều đó, nhỏ lại thêm hận cô. Nhỏ chợt nhận ra dù cô có đồng ý hay ko nhỏ cũng hận cô. Không biết từ lúc nào nhỏ lại hận cô đến vậy. Như ko ngăn đk mình, nhỏ chạy vào lớp khi mà tiết này là tiết thực hành ở ngoài sân trường. Nhớ đến cuộc đối thoại của cô và Akira lúc ở cầu thang nhỏ đã chạy đến lục cặp của Akira. Nhỏ lục tung chiếc cặp và ... cuối cùng nhỏ đã tìm thấy vật đó – chiếc vòng của mẹ Akira để lại cho anh. Nhỏ mỉm cười ma mị. khi tiếng chuông báo hiệu h ra về đã đến, nhỏ vội vàng thu dọn chiếc cặp và để nó lại chỗ

cũ. Xog nhỏ lại cầm cặp của Makito và chạy vào khu vườn Thần Tiên. Makito vẫn ngồi đó. Anh vẫn đang khóc. Nhỏ lại gần đưa ra trc mắt anh chiếc vòng nhỏ vừa lấy từ chiếc cặp của Akira. Thấy nhỏ , anh hỏi:

-Có việc gì?- Nói rồi anh lau nc mắt

-Đừng khóc nữa xấu lắm! À đây là chiếc vòng chị Akiko bảo tặng anh. Chị ấy bảo ngayfmai anh hãy đeo.

Tomomi mỉm cười nói. Anh đưa tay nhận lấy chiếc vòng, rồi nói:

-Cảm ơn!

-Hi ko có j! À em có đưa cặp cho anh đây!- Nói rồi Tomomi chìa chiếc cặp trên tay ra. Khi anh nhận lấy, nhỏ ngồi xuống cạnh anh. Nhỏ hỏi:

-Anh có ghét anh Akira ko?

-Anh cũng ko hiểu mình nữa. Lúc tối nó có bảo dù Akiko có đồng ý lời tỏ tình của ai thì vẫn là bạn tốt... Nhưng... anh ko làm đk. – nghe thấy câu này, nhỏ mỉm cười – 1 nụ cười đáng sợ.

Sáng , cô đi từ cầu thang xuống và bước lại bàn ăn. Cô ngồi xuống, chợt nghe câu nói dịu dàng của bà ta:

-Con ngồi xuống ăn đi! Hnay mẹ làm toàn những món con thích đó, con thử xem có vừa miệng ko.

-Câm đi!- Cô gắt

-Ko đk hỗn!- ba cô mặt tối sầm nói.

.....

Bước vào lớp, cô thấy toàn bộ học viên tùm lại bàn Akira. Cô lại gần ko phải vì tò mò mà là vì, đây là bàn của Akira. Đám đông thấy cô liền nhường đường cho cô. Cô mới lại gần thì đã nghe tiếng hét giận dữ:

-ĐUẢ NÀO LẤY?

Đúng lúc ấy, Makito bước vào. Nghe thấy tiếng hét của Akira, anh lại gần hỏi:

-Có chuyện gì?

Akira nhìn thấy Makito ddaag đeo chiếc vòng của mình, anh nhào tới gần giọng hỏi:

-Chiếc-vòng-này-mày-lấy-ở-đâu?

-Akiko tặng tao.- Makito nói bình thản. Nhưng câu nói ấy khiến mặt Akira tối sầm. Anh nhào lại Akiko hỏi gần như hét lên:

-Nói đi. Có phải em lấy chiếc dây chuyền của ta đi tặng hần ko? Nói đi. Nói

Chưa kịp hiểu chuyện gì, cô định lên tiếng nói ko có thì Makito đã nhào tới hỏi giọng giận dữ:

-Em lấy dây chuyền của hần... tặng ta sao?Nói đi... có phải vậy ko.

-Ko – cô nói giọng lạnh đến nỗi có thể khiến ng' đối diện bị đóng băng. Nhưng dù lạnh nó cũng ko thể dập tắt 2 ngọn lửa chỉ chực phun trào kia.

- EM còn nói ko? Chính Tomomi đã nói vậy và đưa cho ta. / CHỈ có em mới biết ta có chiếc vòng. Em còn định chối? – Makito và Akira cùng hét lên.

Cô đưa mắt nhìn Tomomi thì thấy nhỏ phớt lờ và nhìn đi nơi khác. Cô nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Cô nói giọng lạnh hơn:

-Ừ... Là tôi làm!

Nghe xog câu nói ấy, Akira ko kiềm chế đk gờ tay lên và... “Chat” – anh đã tát cô. Xung quanh rạo lên những tiếng bàn tán rạo lên:

-Ko ngờ cô ta là loại ng' đó!

-Đúng là hồ ly tinh mà!

-Ác quỷ đội lốt thiên thần!

Cô nhếch mép hỏi:

-Xog?

Nhưng... ko ngờ một bàn tay giơ lên và... điểm hạ là trên khuôn mặt xinh đẹp của cô – “chat”. Nhưng ng‘ tất cô ko phải Akira mà là... Tomomi. Nhỏ giọng chanh chua nói:

-Chị là đồ ăn cắp!

Ko để ý đến lời nói đó, cô cười khẩy:

-Xog?

Nói xog cô chậm rãi bước đi. Đi dọc trên hành lang, cô gặp Takeshi và Sakura. Nhìn thấy 2 má cô đỏ ửng, còn in vết 5 ngón tay trên đó, sakura và Takeshi hăng hốt hỏi:

-Ai đánh bạn/em vậy?

Nhưng cô ko trả lời, cô vẫn bước tiếp. sakura định đuổi theo nhưng Takeshi đã ngăn lại:

-Anh nghĩ bây h nó muốn ở 1 mình! – rồi anh cùng Sakura về lớp.

12. Chương 12: Sự Thật Về Con Ng‘ Tomomi

Khi đến lớp anh hỏi 2 thằng bạn thân đã có chuyện gì vì thấy cô đi ra từ lớp và trc khi vào lớp cô chưa bị ai đánh. Makito kể từ đầu đến đuôi cho Takeshi nghe. Trog giọng Makito thể hiện sự giận dữ. Hiểu ra tất cả do Tomomi nên Takeshi đã kéo Tomomi đi vào vườn Thần Tiên. Anh hỏi:

-tất cả là do em, đúng chứ?

-đúng vậy!- nhỏ nhếch mép

-đồ rắn độc! hồ ly tinh! Cô hãy thú nhận tất cả đi!

-đâu dễ thể!

-cô...- takeshi tức giận bỏ đi để lại Tomomi với nụ cười nham hiểm. Nhỏ ko thể thú nhận đk. Lúc nhìn thấy Makito cứu cô(chap 5)nhỏ như muốn điên lên. Lúc thấy Makito cười nói với cô (chap 8) nhỏ càng thêm hận cô. Lm sao nhỏ có thể thú nhận đk. Dù h đây cảm giác tội lỗi đag vây quanh tâm trí nhỏ. Dù Makito đã trở về bên nhỏ và quan tâm nhỏ hơn nhưng... nhỏ vẫn ghét... rất ghét cô!

Còn cô thì đi ra mộ mẹ cô. Cô quỳ xuống trc mộ mà có ng‘ phụ nữ xinh đẹp và có gương mặt rất giống cô. Bà đag cười, nụ cười thật ấm áp. Sống mũi cô cay cay, những giọt nước trog veo lăn trên gương mặt xinh đẹp. Cô đã khóc... sau hơn 10 năm. Cô nói giọng nghẹn ngào:

-Mẹ ơi, con... nhớ mẹ! Mẹ... có nhớ con ko? Con đau lắm mẹ ơi, con ... đau ở tim. Giờ đây con đã biết cảm giác yêu nhưng... thật đau lòng khi lòng tin ng‘ ấy dành cho con quá nhỏ bé. Có phải cũng giống như lòng tin của ông ta dành ẹ quá ít ỏi ko? Mẹ... mẹ có hiểu đk cảm giác ấy ko?

Trog lúc ấy, Takeshi đi về lớp và thấy Tomomi đag đứng cười nói vs Makito và Akira. Còn Sakura thì ngồi thẫn thờ như ko tin đk sự thật... cô là ng‘ ăn cắp. Takeshi lại liếc nhìn Tomomi, anh thầm nghĩ:

“Cô hại em gái tôi mà còn dám đứng đưng như vậy sao? Tôi đã cho cô cơ hội chuộc lỗi rồi mà ko chịu. Vậy thì đừng trách tôi ác!”

Anh đi lại gần Makito và Akira. Thấy anh, Tomomi nở nụ cười thách thức. Ko để ý, anh chìa tay ra, trog tay anh là 1 chiếc máy ghi âm. Anh nói vs Makito và Akira:

-Makito, Akira, 2 bọn mày nên nghe đoạn đối thoại này. Hay lắm!

-Cái gì đây?- Makito chỉ vào cái máy ghi âm hỏi

-Nghe thì biết !- Takeshi nở nụ cười khẩy nhìn Tomomi. Bây giờ trên trán nhỏ mồ hôi đầm đìa. Chắc nhỏ đã biết điều gì đó khiến nhỏ lo sợ.

Akira mở đoạn ghi âm ra, chợt anh nghe tiếng nói quen thuộc của Takeshi:

-tất cả là do em, đúng chứ?

Rồi giọng nói của Tomomi vang lên:

-đúng vậy!- nhỏ nhếch mép

-đồ răn độc! hồ ly tinh! Cô hãy thú nhận tất cả đi!

-đâu dễ thế!

Nghe xong đoạn băng, tất cả bàng hoàng. Nhất là Akira và Makito. Akira lắp bắp hỏi:

-C-Có phải...àì là...là...là em... em hại.... A...Akiko k...o?

-Em...Em... Chỉ là... - Tomomi nói như sắp khóc. Đôi mắt nhỏ ướt ươn ướt nước.

-Nói!- Makito và Akira gần giọng.

-Vâng!-Nhỏ ko biết giải thích sao liền cúi gằm mặt nói. Những giọt nước mắt của nhỏ rơi xuống đất.

-Vậy... vậy là... ta đã trách ... trách nhầm Akiko ... rồi!- Akira bàng hoàng nói.

Xung quanh vang lên những tiếng xì xào:

-Thì ra là do Tomomi làm!

-vậy mà đổ lỗi cho Akiko!

-Thật xảo quyệt!

-Là chị mình mà lại đối xử như vậy...

Đột nhiên, Sakura tức giận đứng giận. Nhỏ chạy lại và..."chat"- nhỏ tức giận tát Tomomi khiến Tomomi ngã xuống đất. Một chất lỏng màu đỏ từ miệng Tomomi chảy ra. Sakura nói gần như hét:

-Đồ yêu tinh! Đồ ác độc! Tại sao cô lại đối xử vs Akiko như vậy? tại sao?

13. Chương 13: Sự Tồn Thương Của Akiko:

Nghe vậy, Tomomi cũng đứng dậy và hét vào mặt Sakura:

-Tất cả là lỗi của chị ta! Tất cả là do chị ta mà ra. Từ lúc chị ta xuất hiện, anh Makito trở nên bàng quan vs tôi! Mọi ng' chỉ quan tâm đến cô ta và gần như lãng quên tôi!

Makito lại gần cúi mặt xuống nói giọng nhẹ nhàng:

-Tất cả... là vì anh... phải ko? Vì anh mà em trở thành con ng' khác, phải ko? Anh xin lỗi. Anh xin lỗi mà. Em đừng như vậy nữa. Hãy đi xin lỗi Akiko đi! Bây giờ chắc cô ấy đang bị tổn thương rất nhiều! Nghe lời anh, đk ko?- Nói rồi, Makito kéo Tomomi ôm vào lòng. Nhưng... nhỏ đẩy anh ra, hét lên:

-KO BAO GIỜ TÔI ĐI XIN LỖI CHỊ TA. TẤT CẢ LÀ TẠI CHỊ TA GÂY RA! – Rồi nhỏ chạy đi để lại Akira với gương mặt đau khổ. Anh hối hận lắm rồi. Hối hận vì ko tin cô. Hối hận vì làm tổn thương cô. Còn Makito? Anh cảm thấy đau lòng. Ko phải đau lòng vì cô mà vì Tomomi. Thật sự thì ng' anh yêu là cô hay là Tomomi? Anh yêu cô hay chỉ là ngưỡng mộ? hay chỉ là say nắng trc vẻ đẹp của cô? Anh chỉ

xem Tomomi là em gái? Hay anh đang phủ nhận tình yêu của anh dành cho cô? Sakura đang úp mặt vào ngực Takeshi khóc nức nở. Takeshi cũng ôm lại nhỏ.

.....

8h tối, ở lâu đài của cô. Cô đang ngồi trên cửa sổ thì nghe thấy tiếng gọi ngoài cửa của Takeshi:

-Akiko, ông ta gọi em và anh xuống!

Takeshi dứt lời thì cô đã xuất hiện. Anh cùng cô đi xuống nhà. Thấy bà ta và Tomomi đang cười đáng sợ còn ông ta thì khuôn mặt đang tối sầm. Biết ông ta đang tức giận vì cô. Cô đi lại hỏi:

-Chuyện gì?

Trc thái độ bất cần của cô, ông ta tức giận hơn. Ông chạy lại và ... tát cô, vẫn như mọi lần cô lên tiếng:

-1001!

Ông gầm giọng:

-3 tháng trc, con đã đánh mẹ phải ko?

-Mẹ tôi mất rồi! Bây giờ tôi ko còn mẹ, chính ông là người giết bà đó. Ông quên rồi sao? – Cô nói, giọng lạnh băng.

“Chat”- Lại thêm 1 cái tát nữa. Ông ta mặt tối sầm gầm giọng:

-Hỗn láo! Đồ bất hiếu! Ta nuôi dạy con 17 năm nay mà con dám nói chuyện vs ba con vậy sao? Tất cả là lỗi của bà ta(mẹ cô). Tại bà ta ngoại tình nên đó là hình phạt dành cho kẻ phản bội.

-Hừ. Ông là cái thá gì mà dám nói người mẹ tuyệt vời của tôi như vậy? – cô cười lạnh

-12 năm trc, chính bà ta (cô chỉ vào mẹ của Tomomi) đã nói vs ông mẹ tôi ngoại tình, đúng chứ? Bà ta còn cho ông xem ảnh mẹ tôi nằm vs 1 người đàn ông khác, đúng chứ? Nhưng ông thật cả tin. Những bức ảnh đó... toàn là ảnh ghép. Mẹ tôi, bà ko hề làm gì phản bội ông. Chính ông mới là người phản bội bà. Ông ko điều tra đã hành hạ mẹ tôi mỗi ngày và dâng bà lên trc lưỡi hái của tử thần. bây giờ ông còn dám nói tôi là ba ông sao? Ba à? Ông ko xứng. Trog lòng tôi, ba tôi chết khi 12 năm về trc rồi.

-Con...Con nói... thật sao?- bà cô gần như đứng ko vững. ông bàng hoàng hỏi cô.

-Tin hay ko tùy! Ông đừng tưởng tôi ko giết ông đk . Phép thuật của tôi đã cao hơn ông 1 bậc rồi.

-Vậy sao con ko giết lão già này?- Một giọt nước từ khóe mắt ông chảy xuống. Vẻ mặt ông ánh lên sự đau đớn đến tột cùng.

-Vì sao ư? Vì vào năm tôi 4 tuổi, khi mẹ và anh Takeshi đi về bên ngoại ông nhớ chứ? Lúc đó, dù ông rất bận rộn vs công việc ở tập đoàn nhưng... ông vẫn bỏ thời gian quý giá hơn vàng của mình ra để đưa tôi đến thế giới loài người chơi. Ông luôn chiều theo ý tôi. Hình ảnh người ba hiền từ cứ vậy quanh tâm trí tôi mỗi khi tôi định ra tay vs ông. Giờ thì ông hiểu rồi chứ? Tôi ko cho phép ông xúc phạm mẹ tôi... bất cứ 1 lần nào nữa.- Nói xong, cô định chạy lên phòng thì ông chạy lại níu tay cô ông hỏi giọng khàn khàn:

-Vậy... sao con ko giết bà ấy (mẹ Tomomi)? Chẳng phải con... rất hận bà ta sao?

-Thứ nhất vì bà ta là người ông yêu. Thứ 2 tôi muốn chính tay ông giết bà ta như ông đã từng làm vs mẹ tôi.

Cô nói rồi chạy lên phòng để lại ba cô vs khuôn mặt đau đớn. Ông ko đứng vững mà ngồi thụp xuống. Còn bà ta thì sững sờ khi cô biết tất cả việc bà ta làm. Takeshi thì rơi nước mắt buồn thay cho cô em gái đáng thương của mình. Riêng Tomomi thì vẫn giữ nụ cười đáng sợ và chạy lên phòng cô. Tự ý mở cửa vào phòng, nhỏ thấy cô đang mặc 1 chiếc váy trắng tinh khiết. Cô đang đứng cạnh cửa sổ và hướng ánh mắt đau thương lên bầu trời. Đi đến sau lưng cô, nhỏ hỏi giọng đặc thảng:

-Cảm giác thế nào? Đau ko khi bị chính người mình yêu làm tổn thương? Khi bị người ba luôn yêu thương mình đánh?

-Ừ! Đau lắm! Rất đau! Đau về thể chất 1 thì đau về tinh thần 10! – cô nói như gió thoảng. Hơi ngạc nhiên vì thái độ của cô, nhỏ tiếp tục:

-Chị thua rồi!

-Ừ! Em thắng! – Cô vẫn giữ nguyên thái độ lúc này.

14. Chương 14: Tha Thứ

-Tôi thắng chị rồi! Tại sao ko tức giận? Tại sao ko mắng tôi? Tại sao ko trả thù tôi? Chẳng phải chị đủ khả năng làm điều đó sao? – Tomomi bỗng hét lên và quay ng' cô lại.

Bỗng cô ôm lấy nhỏ, một giọt nước mắt trên khóe mắt cô lăn xuống, cô nói:

-Xin em, đừng như vậy! Xin em đừng ... ghét chị! Chị... cô đơn lắm!

-Tại sao... tại sao chị cướp của tôi tất cả ? tại sao... vòng tay chị... quá ấm áp?- Nhỏ khóc và nói giọng nhỏ dần. Nhỏ ko đẩy chị ra. Sau một hồi lâu nhỏ tiếp tục:

-Tại sao chị lại làm như vậy?

-Chị...xin lỗi!- Cô nói nhẹ nhàng. Hơn 12 năm nay cô chưa bao giờ xin lỗi ai. Hình như Tomomi rất quan trọng vs cô. Và cô rất yêu quý cô em gái này.

-CHị ko có lỗi. Tất cả là tại em. Em xin lỗi. Em sai rồi. Em thật sự sai rồi. Em xin lỗi! – Nhỏ khóc to hơn.

-Ko sao mà. Ko sao. CHị tha lỗi cho em mà. Chỉ cần... em lại trở về làm cô em gái bé bỏng của chị thôi!- Cô nói rồi xiết chặt vòng tay hơn. Rồi 2 ng' chìm vào im lặng.

Ở dưới phòng khách, ba cô đang hỏi bà ta :

-Có thật những điều Akiko nói... là sự thật?

Bà ta im lặng gật đầu.

-bà đã... gạt tôi? – ba cô bắt đầu tức giận

Bà ta vẫn im lặng gật đầu.

Ba cô giơ tay lên định đánh bà ta, bà ta cúi xuống như chuẩn bị đón nhận sự trừng phạt thì... một giọng nói vag lên:

-Đừng!

Ng' nói ko ai khác chính là cô. Nghe thấy, ông ta từ từ hạ tay xuống, nhìn về phía cô hỏi:

-Con ko muốn ta trừng phạt bà ta sao?

-Lúc đầu muốn... giờ ko! – cô nói

-Vậy nể mặt Akiko ta sẽ ko trừng phạt bà! – Ông quay qua nói vs bà ta. Bà ta từ từ ngược mặt lên nhìn cô vs ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn cảm kích.

-Nhưng từ nay bà sẽ ko còn là...

Chưa để ba nói hết cô đã cắt ngang:

-ko trừng phạt! Quên quá khứ! Bắt đầu lại! Mẹ sẽ ko vui nếu trả thù!- cô nói. Vì cô chợt nhớ ra trc khi mẹ cô đi sag thế giới bên kia đã nói cô ko đk phép trả thù cho bà nếu ko bà sẽ ko yên tâm nhắm mắt.

-Đk! Ta nghe lời con. Chúng ta vẫn là ng' nhà của nhau. – Ông cười hiền từ nói

Rồi bà ta đứng dậy chạy lại ôm chầm lấy cô, nói giọng nghèn nghẹn:

-Cảm ơn con! Cảm ơn con đã tha thứ ẹ à ko ... dì!

-Mẹ! – cô nói nhỏ chỉ đủ cô và bà ta nghe.

-Con... con vừa gọi ta là mẹ... phải ko?- Bà ta thả cô ra vui mừng hỏi và nhận đk cái gật đầu từ cô. Bà tiếp tục:

-Xin lỗi con vì tất cả và cảm ơn con vì chấp nhận ta là mẹ con!- Nói rồi bà nở nụ cười hiền. Lần đầu tiên cô thấy bà đẹp đến vậy. Cô cũng cười đáp lại. Thấy vậy, ba cô, Tomomi và Takeshi cũng cười hạnh phúc. Vậy là những hận thù đã ko còn. Từ giờ họ sẽ sống hạnh phúc như 1 gia đình thực thụ.

.....

6h sáng, cô vẫn mặc chiếc váy trắng. Cô vẫn đứng cạnh cửa sổ nhưng đôi mắt tím ko còn phản phát nét buồn nữa, cô trầm nghĩ:

“Mẹ à, con đã lm đúng phải ko? Ng’ cũng muốn hận thù đk xóa bỏ, phải ko? Con... mãi yêu ng’”

6h30 sáng, cô bước xuống bếp thấy mọi ng’ đang ngồi đợi mình. Thấy cô, “mẹ” cô gọi:

-lại ăn sáng đi con!

-Vâng! –cô cười trả lời. Không biết từ khi nào cô đã tháo vỏ bọc lạnh lùng.

Ăn xong, cô cùng Takeshi và Tomomi đến trường. Vừa bước vào lớp, cô đã bị một bàn tay kéo đi. Tức giận cô giật tay mình, giọng lạnh lùng nói:

-Chuyện gì? Nói!

-Anh... Anh xin lỗi. – Akira buồn bã nói.

-Lí do?

-Vì làm tổn thương em.

-Thì sao? Vs anh tôi có tổn thương cũng có sao đâu! – cô cười khẩy.

-Đừng vậy mà. Xin em đừng như vậy. Thà em đánh anh, mắng anh còn hơn là.... – Akira cúi gầm mặt nói.

-Tôi ko phải ăn mày đi xin từng chút yêu thương, ok? – cô nói toan quay đi. Chợt Akira ôm lấy cô anh nói:

-Anh xin lỗi mà. Anh sai rồi. Tha lỗi cho anh, đk ko? Anh...yêu ...em! – Akira nói giọng nhỏ dần... nhỏ dần.

-Yêu ư? Toàn là giả dối. yêu mà anh ko có một chút lòng tin nơi tôi. Vậy gọi là yêu... sao? – cô cười và ngẩng mặt lên trần nhà để ko rơi nước mắt. Rồi cô cố gỡ tay anh ra nhưng chỉ khiến anh ôm cô chặt hơn. Ko phải cô ko đủ khả năng gỡ tay anh ra... mà vì cô muốn ở trog bàn tay ấm áp này... càng lâu...àng tốt.

-Anh xin lỗi! Anh xin lỗi! Em... có thể cho anh ... 1 cơ hội nữa ko? – Anh xiết chặt tay mình. Một giọt nước từ khóe mi rơi xuống trên áo cô.

Lần đầu tiên... anh rơi lệ vì một ng’ con gái... ko phải mẹ anh. 2 ng’ đứng như vậy 1 hồi lâu. Rồi cô gỡ tay anh ra. Cô quay lại đối diện vs anh, cô chợt cười nhẹ, nói:

-Chỉ 1 lần!

-1 lần gì em? – anh khó hiểu hỏi.

-Tha lỗi!

-Thật là em tha lỗi cho anh? – Akira thốt lên đầy vui mừng và ngạc nhiên.

-Ừm! – cô cười tinh nghịch. Nụ cười khiến khuôn mặt cô bừng sáng lên.

-Anh vui quá!- Nói rồi anh ôm lấy cô.

-nếu lần sau...

Chưa để cô nói hết anh đã lên tiếng:

-còn tái phạm thì ko có lần thứ 2, phải ko? – anh cười tinh nghịch.

-Ừ!-cô cười

-Anh sẽ ko tái phạm nữa đâu! 1 lần là đủ rồi! – anh giơ 2 tay lên ra vẻ đầu hàng.

Cô cười và anh cũng cười theo.

Cùng lúc ấy, ở khu vườn thần tiên, Tomomi đang đứng cạnh Makito dưới cây hoa anh đào. Makito chợt ôm lấy Tomomi:

-Anh xin lỗi, Tomomi!

-Anh đâu có lỗi gì đâu? – Tomomi ngơ ngác hỏi.

-Xin lỗi vì lm em trở thành con ng' như vậy!

-Ko phải lỗi của anh! Đúng hơn nó là lỗi của em!

-Tomomi!

-Vâng?

-Có một điều từ trc đến nay anh ko biết. – Makito buông Tomomi ra. Anh tiếp tục – Anh... yêu em mất rồi!

-Anh nói...nói gì cơ? – Tomomi hỏi như ko tin vào tai mình nữa.

-Anh... yêu em!- makito cười rạng rỡ nói. Nghe xog, Tomomi ôm chầm lấy anh, cười hạnh phúc. Bấy h nhỏ nghĩ trên thế giới này... nhỏ là ng' hạnh phúc nhất. Chợt nhỏ buông Makito ra hỏi:

-Còn tình cảm của anh vs... chị?

-Anh nghĩ là anh chỉ cảm nắng trc vẻ đẹp của cô ấy!- makito nhún vai nói.

Nhỏ và anh cười rồi cùng nhau đi về lớp vì tiếng chuông báo hiệu giờ học đã đến.

15. Chương 15: Hậu Duệ Đời Thứ 2 Của Nữ Hoàng Thế Giới Phép Thuật

Giờ ra về, cô đi một mình đến thư viện. Vừa đi, cô vừa nghĩ:

“Còn 1 tuần nữa... là đến sn mình rồi. Chẳng biết có ai nhớ ko!Mà hnay ko tìm đk cuốn sách ấy... chắc mình phải đến gấp ông nội thôi. Haizzz!”

Đến thư viện, cô đi đến dãy sách thứ 22. Vẫn chưa tìm đk. Cô tiếp tục đi đến dãy sách 23. Tưởng chừng như ko có, nhưng... ở giữa dãy sách, có một cuốn sách sáng lên, cùng lúc ấy, hình trăng khuyết trên trán cô cũng sáng bừng lên. Chưa hiểu gì thì 1 cuốn sách đã nằm trog tay cô. Nhìn tên sách cô ngạc nhiên thốt lên:

-Đây chẳng phải cuốn sách mà ông nội nói đến sao?

Rồi cô ngồi xuống bên cửa sổ và đọc nó...

.....

Lâu đài của chúa tể:

Cô bước vào vs khuôn mặt lạnh tanh trc 2 dãy ng' làm cúi chào. Bước vào phòng, cô thấy ông đang ngồi xem báo. Cô lên tiếng:

-Ông nội!

Thấy vẻ mặt của cô, ông đoán cô đã biết đk sứ mệnh của mình. Ông cười hiền:

-Cháu ngồi đi!

Cô ngồi xuống và hỏi một cách đầy lo sợ:

-Cháu... là hậu duệ của ... nữ hoàng?

-Cháu đã biết thì ta cũng ko giấu. ĐÚNG vậy! – Ông đặt tờ báo xuống và trả lời cô.

-Vậy ông có thể nói rõ về cuộc chiến ấy đk ko?

- Đk thôi, cháu yêu! 1000 năm về trc, khi mà thế giới phép thuật chưa xuất hiện trên thế gian. Nữ hoàng Yuki – chính là mẹ của ta đã cùng với Demon – anh trai của nữ hoàng tạo nên thế giới phép thuật. 2 ng' giao ước là sẽ cùng nhau cai quản thế giới phép thuật. Nhưng vì quá tham lam, Demon đã lên kế hoạch giết chết nữ hoàng Yuki. Khi bà biết đk, 2 ng' đã xảy ra một cuộc chiến đẫm máu. Và do quá tự cao về phép thuật của mình, Demon đã thua. Từ đó ông ta ngủ... ngủ một giấc rất dài. Vì ngủ là cách tốt nhất để nâng cao phép thuật. Nhưng sau khi ông ta tỉnh dậy thì ... nữ hoàng đã ra đi trong sự thương tiếc của mọi ng'. Thế là ông ta tức giận vì nếu ko chiến đấu vs nữ hoàng hoặc hậu duệ của nữ hoàng thì mãi mãi ông ta ko thể trở thành chúa tể. Ta khi sinh ra do là con của nữ hoàng và trên thế giới phép thuật chưa có ai là hậu duệ của nữ hoàng nên mới đảm nhận chức chúa tể. Ông ta đặt một lời nguyện rằng: khi hậu duệ của nữ hoàng Yuki tròn 18 tuổi, toàn thế giới phép thuật và thế giới loài ng' sẽ chìm vào giấc ngủ. Nhưng vì con là hậu duệ của nữ hoàng nên ko sao. 1 tuần sau... sẽ là lúc xảy ra cuộc chiến. Muốn chiến thắng đk ông ta con cần 3 điều kiện:

-Thứ nhất con phải là hậu duệ của nữ hoàng.

-Thứ 2 con cần có thanh kiếm Yuki do nữ hoàng Yuki để lại.

-Thứ 3 là...

Nói đến đây ông nội thở dài. Cô nôn nóng hỏi:

-Làm sao con có đk thanh kiếm Yuki? Và cách để chiến thắng Demon? Điều kiện thứ 3 là gì hả ông?

-Mẹ ta đã trao thanh kiếm Yuki cho ta . – Dứt lời, bỗng một thanh kiếm tuyệt đẹp xuất hiện trên tay ông. Thanh kiếm có cán màu xanh, thân cũng màu xanh nốt. Ở giữa cán và thân có một viên ngọc màu xanh tuyệt đẹp. Ông trao nó cho cô.- Con hãy cất giữ cẩn thận.

-Vâng, thưa ông!- cô nhận thanh kiếm từ tay ông nội và lập tức thanh kiếm biến mất.

-Cách để chiến thắng Demon là con hãy dùng thanh kiếm đâm vào trái tim của Demon. Nên nhớ rằng trái tim của hắn ta... ko phải ở bên trái. nếu con thất bại, toàn thế giới phép thuật sẽ chìm vào bóng đêm và cả thế giới loài n'g cũng vậy. Nếu con thắng con sẽ ngủ một giấc khoảng 5 năm trong một tầng băng. Do chính cơ thể con tạo ra. Nhưng...

-Nhưng sao hả ông? – Cô hỏi mà trong lòng thấy bất an vô cùng.

-Nhưng sau khi thức giấc.... con sẽ ... sẽ phải quên ng' con yêu nhất. (yêu ở đây là tình yêu nam nữ)

Nghe ông nội nói xog, tim cô thất lại. Đau... rất đau. Cô đau quá. Chẳng lẽ cô... sẽ phải quên Akira sao? Những giọt nước mắt chực trào ra nhưng cô đã ngăn lại. Cô lắc tay ông nội nói:

-Ko phải đúng ko ông? Ông nói rằng ko phải đi. Ông. Ông nói ko phải đi mà. Xin ông! – Nói xog, 2 hàng nước mắt chảy ra, lăn dài trên khuôn mặt của cô. Ông nội ôm cô vào lòng. Ông cũng đau lắm. Một giọt nước từ khóe mắt ông chảy xuống, ông nói:

-Ôi đứa cháu gái bé bỏng, đáng thương của ta! Ta xin lỗi vì ko thể làm j' để giúp con... Ta xin lỗi.

-Con đau ... con đau lắm ông ơi. Con chỉ vừa mới nhận ra con yêu anh ấy... rất nhiều... Nhưng sao... thế giới này lại tàn nhẫn vs con như vậy. Con đau ở tim lắm ông ơi! – cô vừa khóc và nói.

-Ừ. Đứa cháu đáng thương của ta. Chắc cậu ấy sẽ ko trách con đâu!

- Con có thể bắt đầu lại từ đầu phải ko? Con có thể làm điều đó phải ko ông? – cô buông ông ra, lau nước mắt hỏi.

-Ừ!- ông đưa tay xoa tóc cô.

.....

Cô về nhà vs gương mặt thất thần. Cả nhà đang ngồi ăn trái cây, thấy cô, “mẹ” cô chạy lại hỏi lo lắng:

-Con sao vậy?

-Dạ ko sao! – cô cười trấn an bà.

16. Chương 16: Cuộc Chiến Đẫm Máu

5 ngày trôi qua, 12h đêm nay... sẽ là lúc cuộc chiến diễn ra. Hnay cô đến trường vs cái vỏ bọc lạnh lùng thường ngày. Vẫn vậy, ngày hnay cũng ko có gì đặc biệt. Thời gian vẫn trôi và nó ko đợi chờ ai cả. Cô bước đi trên hành lang và dừng chân nói Khu Vườn Thần Tiên. Ko hiểu sao mình lại đi đến đây, định quay bước về lớp thì dưới gốc cây anh đào, có 1 chàng thiên sứ đang nằm ngủ. Cô bước lại gần và ngồi xuống cạnh chàng thiên sứ ấy. bất giác, môi cô vẽ lên 1 đường cong tuyệt đẹp khi ngấm chàng thiên sứ. Cô đưa tay lên chạm vào gương mặt ấy... Chẳng lẽ... cô sẽ phải quên gương mặt tựa thiên sứ này sao? Cô ko muốn nhưng cô ko thể làm gì khác. Phải chăng... đây là ý trời? Nếu sau 5 năm tỉnh giấc cô và anh có thể bắt đầu lại thì thật tốt còn nếu ko thì đó chắc là định mệnh ko muốn cô và anh bên nhau. Thời gian chính là câu trả lời chính xác nhất dành cho câu hỏi này.

.....

12h đêm, thế giới phép thuật đk bao phủ bởi một màu đen. Cô đang ngủ. Bỗng ng’ cô bay lên và bay ra ngoài qua cửa sổ. Cô bay đến gần mặt trăng. Cô vẫn ngủ. Khi đến gần mặt trăng, hình trăng khuyết trên trán cô bừng sáng. Bỗng từ vai cô... có cái gì đó đang nhô ra. 30’ sau, dần hình thành một đôi cánh tuyệt đẹp sau lưng cô. Lúc này, cô bỗng tỉnh giấc. Hơi ngạc nhiên vì đang ở trên ko trung, nhưng khi thấy đôi cánh sau vai thì cô cũng ko còn thấy ngạc nhiên nữa. Đôi cánh cứ bay và đưa cô tới 1 cánh rừng âm u. Khi cô đáp ng’ xuống... cũng là lúc 1 bầy dơi xuất hiện. Chúng bay đến và ... một lão già xuất hiện. Chắc hẳn lão là Demon. Gương mặt lão thật đáng sợ. Đôi mắt lão có màu đỏ của máu. Lão cất tiếng nói đáng sợ của mình:

-Chào cô bé!

-Đừng nhiều lời! – ko 1 chút sợ hãi, cô nói và đưa tay ra, thanh kiếm Yuki xuất hiện trên tay cô.

-haha, rất dũng cảm! – lão ta cười vag.

Ko để ý đến lời Demon, cô bay lên bằng đôi cánh và hướng cây kiếm Yuki đâm vào ngực phải của lão, ng’ lão bỗng vỡ từng mảnh nhưng lập tức ngay sau đó lại liền lại, lão lại cười:

-Cháu chỉ có thể thôi sao?

Gương mặt cô không cảm xúc nhưng thật ra cô đang nghĩ:

“Ông nội bảo ko phải ở bên trái thì chắc chắn tim của Demon phải ở bên phải nhưng sao...?”

Đang nghĩ bỗng những ngọn lửa từ đâu bay về hướng cô. Tay cô nhanh chóng tạo thành quả cầu nước khổng lồ. Cô ném quả cầu về phía những ngọn lửa khiến chúng dập tắt. Rồi cô dùng thanh kiếm tạo ra những sợi dây leo, sợi dây bay về phía lão, bỗng lão nhếch mép và lão búng tay lập tức những sợi dây leo biến mất. Nhưng chưa đầy 30s sau chúng hiện ra và quấn lấy ng’ cô. Cô đọc câu thần chú lập tức những sợi dây leo đứt thành từng mảnh rơi xuống đất và biến mất. Cô dùng cây kiếm tạo thành những cây kim nhọn bay về phía Demon. Lão ta búng tay 1 cái, lập tức những cây kim nhọn vỡ tan. Lão nhếch mép nói giọng tự tin:

- Ko ngờ cháu lại yếu vậy. Thế thì đành nói lời xin lỗi vs cháu mất rồi.

Chưa đầy 1’ sau, lão và cô chỉ còn cách nhau 3m, trog đầu cô xuất hiện suy nghĩ:

“Ko bên trái, ko bên phải ... vậy... ở giữa”

Đag nghĩ cô thấy lão chỉ cách mình 15cm liền dùng cây kiếm hướng về Demon. Lập tức người lão bị một tảng băng bao phủ. Lão đọc câu thần chú khiến tảng băng bốc hơi. Lão giơ tay ra và trên tay lão xuất hiện một chiếc đĩa thần lớn màu đen. Trên đỉnh có hình đầu lâu đáng sợ. Lão hướng cây đĩa thần về phía cô, bỗng từ chiếc cây sau lưng cô, những chiếc lá biến thành những chiếc kim nhọn hoắt bay về phía cô, những chiếc kim bay vs tốc độ ánh sáng, lúc cô quay ng' lại thì... những chiếc kim đâm xuyên qua ng' cô...cô ngã quỵ xuống, những giọt chất lỏng màu đỏ từ trên ng' cô rơi xuống ko ngừng.... Cố gắng chịu đau, cô đứng dậy. Nhưng 1 lần nữa cô ngã xuống. Dường như đôi chân cô ko nghe lời cô. Cô chống tay xuống đất, từ từ đứng dậy lần nữa. Sau vài lần suýt ngã thì cuối cùng cô cũng đã đứng vững. Cô nhìn gương mặt đắc thắng của ông ta, nghiêng rằng. Lại một lần nữa ông ta dùng chĩa cây đĩa thần của mình về phía cô, chợt đất chỗ cô đứng sụp xuống, cô hoảng sợ đưa tay nhuộm đầy máu cố bám lấy chỗ đất ko bị sụp nhưng, ông ta đã lại và ... dùng bàn chân ghê tởm của mình dẫm lên bàn tay nhỏ xinh của cô. Cô vì đau quá mà ko biết làm sao nên đành nhắm mắt. Nhưng khi cô nhắm mắt lại thì... cảnh toàn thể giới loài ng' và thể giới phép thuật bị bao phủ bởi một màu đen và ... hình ảnh ng' con trai cô yêu phải đau khổ khiến cô ko cho phép mình bỏ cuộc. Cô mở mắt ra và cô chợt nhớ cô có đôi cánh tuyệt đẹp. CỒ dùng hết sức cố gắng bay lên và sau mấy lần thất bại cô đã lên đc, cô dùng bàn tay đag bị chân của Demon dẫm lên hất ngã lão ta... do mất cảnh giác lão ta đã ngã. Nhanh chóng đứng dậy, lão thấy cô đang dùng đôi cánh để bay liền dùng đôi cánh của mình bay lên gần cô. Khi 2 ng' đag đứng đối đầu, bỗng có 10 lão Demon xuất hiện. Tất cả đều giống nhau, cô nghĩ:

“Thuật phân thân? Thuật này mình đã học 5 năm nhưng chưa thành công. Vậy chứng tỏ lão mạnh đến cỡ nào. Lm sao để biết đk ai là thật?”

Sau 5' phút suy nghĩ và nhìn 10 lão Demon đag vây quanh mình và cười khinh thường, cô nhắm mắt lại, đưa cây kiếm ra trc 1 lão Demon, ko hiểu sao cây kiếm lại quay một vòng và dừng lại ở 1 lão Demon khác. Mở mắt ra cô dùng tốc độ nhanh hơn tia chớp, cô đến gần lão ta và dùng kiếm đâm vào giữa ngực lão cùng lúc đó, cô hét lên:

“ĐỒ ĐỘC ÁC..... NGƯỜI KO ĐÁNG SỐNG..... “

Khi cây kiếm xuyên qua ng' lão, 9 Demon khác biến mất, cô rút kiếm ra, lão Demon từ từ rơi xuống đất, máu từ ngực lão chảy ra ko ngừng. Lão hét lên:

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Cùng lúc lão hét, cơ thể lão biến thành tro bụi, rơi xuống đất.

17. Chương 17: Anh Là Ai?

Sau khi lão Demon đã chết, cô như ko còn 1 chút sức lực, từ trên cao ngã xuống đất. Khi ng' cô sắp chạm đất bỗng... 1 thứ ánh sáng sáng đến kì lạ hiện ra, bước ra từ trog ánh sáng đó là một nàng tiên đẹp tuyệt trần với đôi cánh trắng, bộ váy trắng. Trên đầu nàng có đeo chiếc vương miện trắng. Đặc biệt hơn, nàng cũng có đôi mắt tím, hình trăng khuyết ở giữa trán và chiếc vòng cổ hình trăng khuyết... giống cô. Nàng tiên ấy nhanh chóng đỡ lấy cô và bay đi... hướng về phía tòa lâu đài của vị chúa tể.

.....

Lâu đài của vị chúa tể:

Nàng tiên đến nơi thì thấy tất cả mọi ng' đều ngất dưới sàn. Đi đến bên cạnh chúa tể, nàng tiên đưa bàn tay trắng lên hướng về chúa tể, lập tức chúa tể tỉnh dậy. Mở mắt ra , chúa tể đưa tay che mắt vì ánh sáng kì lạ phát ra từ ng' nàng tiên. Khi đã nhìn rõ, ông thốt lên:

-Mẹ!

Nhìn xuống tay nữ hoàng Yuki, ông ngạc nhiên:

-Akiko! Cô cháu gái đáng thương của ta!

Nữ hoàng mỉm cười, lại gần và đặt cô vào trong bàn tay của chúa tể, một giọng nói dịu dàng, trong trẻo vang lên:

-Cô bé làm rất tốt và rất xứng đáng làm nữ hoàng của thế giới này. – vừa nói nữ hoàng vừa tháo vương miện xuống đeo lên đầu cô – Con hãy chăm sóc cô bé thật tốt, ta đi đây! – Nói rồi, nữ hoàng bay đi để lại những hạt ánh sáng li ti rơi giữa không trung.

Ông nội ôm lấy đầu cô, một giọt nước rơi trên mặt ông, ông thì thầm vào tai cô:

-Cảm ơn cháu... đã cứu lấy thế giới này. Xin lỗi vì ta chẳng làm gì để xoa dịu bớt nỗi đau cho cháu.

.....

5 năm sau, ở tòa lâu đài của cô, trong căn phòng quen thuộc, cô đang nằm trong tầng băng trên một phiến đá lớn. Trông cô như một thiên thần ngủ quên. Nhưng lúc ngủ... vẫn là sự lạnh lùng ngự trị trên khuôn mặt xinh đẹp. Chợt cô mở mắt ra, cùng lúc ấy tầng băng biến mất như chưa từng tồn tại. Đứng dậy, lia mắt quanh căn phòng chợt ánh mắt cô dừng lại ở một chàng trai đang ngủ gần cửa sổ. Anh chàng ấy có mái tóc bạch kim, gương mặt đẹp đến từng milimet. Cô chợt nhớ đến lúc cô đang ngủ... ngày nào cũng có giọng 1 ng' con trai trò chuyện vs cô trong tiềm thức. Cô không biết có phải anh ta không nhưng hình như đây là lần đầu... cô nhìn thấy anh. Không có ý định thức tỉnh anh ta, cô đi xuống nhà. Thấy m.n trong nhà bận rộn làm việc, hình như tất cả mọi ng' ở thế giới phép thuật đều đến đây. Hnay ... là ngày gì? Khi “mẹ” cô chạy qua, cô níu bà lại và hỏi:

-Hnay... là ngày gì?

-Sn của nữ hoàng, cô ko... - bà nhíu mày quay lại nói thì tất cả những đồ sứ, đồ thủy tinh tuyệt đẹp bà đang bưng trên tay rơi xuống. Nhưng khi chúng chỉ cách mặt đất 3cm, cô đưa mắt về phía chúng, lập tức chúng ở trên tay cô. Còn mẹ cô thì vui mừng hét lên, tiếng hét vang cả tòa lâu đài và ôm chầm lấy cô:

-AKIKO! Ôi con gái ta, con đã tỉnh dậy rồi sao, ta rất nhớ con! – Nước mắt bà lăn dài trên má, bà âu yếm xoa tóc cô. Còn cô khi thấy mẹ như vậy cô mỉm cười.

Cùng lúc đó mọi ng' trong lâu đài nghe thấy tên cô liền chạy lại ôm lấy cô(gia đình và bạn bè) còn những ng' trong thế giới phép thuật thì vui mừng ôm lấy nhau vì nữ hoàng của họ đã tỉnh dậy rồi. Riêng Akira, anh nghe thấy tên cô thì thức giấc, nhìn về phiến đá không thấy tầng băng... không thấy cô... anh hốt hoảng chạy xuống dưới nhà, nói gần như hét:

-Akiko... biến mất rồi!

Lúc mọi ng' thấy anh, thì tự động tách sang 2 bên. Dần dần, hình ảnh ng' con gái xinh đẹp mà 5 năm anh luôn nhớ nhung, luôn vây lấy tâm trí anh hiện ra ngay trước mắt anh... Anh đợi ng' 1' rồi bỗng nhiên chạy lại ôm lấy cô, anh nói, trong giọng nói mang theo sự hạnh phúc:

-Anh rất nhớ em! Sao em có thể ngủ lâu như vậy, Akiko?

Lát lâu sau, vẫn chưa thấy cô ôm lại mình và lên tiếng, anh buông cô ra nhìn cô:

-Sao em không nói gì?

Trong bầu không khí yên lặng chỉ nghe những tiếng thở khè của mọi ng', một giọng nói trong trẻo vang lên xé toạc bầu không khí:

-Anh... là ai?

Sau khi nhìn cô một giọt nước mắt từ đôi mắt anh rơi xuống, anh ghen ngào:

-Em... không nhớ anh?

Cô lắc đầu. Đau... anh đau lắm! Vì sao tất cả mọi ng' cô đều nhớ chỉ mình anh là... không còn trong ký ức của cô? Vì sao trong 5 năm hình ảnh cô luôn vây lấy tâm trí anh vậy mà ... cô lại không nhớ... anh là ai? Vì sao...?

-Em... không nhớ Akira sao? – Takeshi ngạc nhiên hỏi.

Cô gật đầu, nói:

-Đây là lần... đầu em... gặp anh ta.

Lời nói của cô nhẹ như gió thoảng nhưng nó lại giống như hàng ngàn chiếc dao găm đâm vào trái tim Akira. Cô quên anh thật rồi. Có lẽ hình ảnh anh trog mắt cô từ trc đến nay quá mờ nhạt chẳng? Nghĩ vậy anh cười chua chát và đi ra vườn để lại mọi ng' đag trog tình trạng ngạc nhiên.

18. Chương 18: Bắt Đầu Lại

Do chứng kiến cảnh cô ko còn nhớ anh, ông nội cô đã ra vườn cùng anh. Đag đứng, bỗng có một bàn tay đặt lên vai anh. Giật mình, theo phản xạ tự nhiên anh quay mình lại. Thấy ông nội cô, anh lễ phép:

-Cháu chào ông!

-Cháu nghĩ Akira quên cháu vì điều gì?

-Cô ấy ko yêu cháu chẳng?

-Ko phải đâu, anh chàng ngốc ạ! – Ông mỉm cười đôn hậu, tiếp tục: - Thực ra nó rất yêu cháu nhưng vì....

Ông kể từ đầu đến đuôi cho anh nghe. Ông kết thúc lời kể của mình cũng là lúc anh hiểu ra sự thật. Anh vừa vui vừa đau. Vui vì cô yêu anh, nhưng đau vì cô đã phải chịu rất nhiều đau đơn cả thể xác lẫn tinh thần vậy mà anh ko thể ở bên cạnh cô, còn trách cô vì sao đã quên mình. Ngược đời mắt lên nhìn bầu trời đầy sao, anh tự hứa sẽ ko buông tay cô... dù có chuyện gì đi nữa. Lát sau, anh quay ng' bước vào lâu đài, hòa nhập vào buổi tiệc sinh nhật của nữ hoàng Akiko.

.....

Sáng mai, đại học Phép thuật, cô cùng Tomomi và Takeshi nói chuyện vui vẻ bước vào trường. Nhìn thấy cô, tất cả học viên vây lại quanh cô chào hỏi, có ng' còn xin cô chữ kí. Đáng lẽ cô sẽ lạnh lùng dùng phép thuật để họ tránh xa mình nhưng... cô lại cười tươi đáp lại sự chào đón của mọi ng'. Từ lúc cô đánh thắng Demon, cô trở thành một con ng' hoàn toàn khác. Thay thế cho Akiko lạnh lùng, tàn nhẫn, bất cần của 5 năm trc là một Akiko hoàn toàn mới – vui vẻ, hòa đồng, nóng tính, nhí nhảnh. Bước vào lớp AVIP, bỗng Sakura chạy lại ôm chầm lấy cô. Vì hôm qua Sakura mệt nên nhỏ ko thể dự sn của cô. Nhỏ vui mừng nói:

-Mình nhớ cậu quá! Con nhóc này, sao có thể ngủ lâu như vậy, hử, hử?

-Hi!

Tiết học đầu tiên là tiết học dùng tay để vẽ ra thứ nghĩ trog đầu(Akiko có sử dụng mấy lần oy' đó mọi ng') của GVCN. Cô giáo đã xếp cô ngồi cạnh Akira do anh yêu cầu mặc dù cô cứ nằng nặc đòi ngồi cạnh Sakura. Hậm hực đi xuống bàn, cô thấy Akira đag ngồi cười – nụ cười của sự chiến thắng, bực mình cô ngồi xuống nói gần như hét:

-Vui lắm mà cười à! Cười như cái con khỉ!

-Ê! Nói ai con khỉ hử? Thích chết ko?- Akira cũng ko vừa, ngừng cười quay qua cô hét.

-Ngon nhào zô. Bỏ tiểu thư đây ko ngán nhá! – Cô hếch mặt

Khi cuộc chiến đag đến lúc cao trào thì... tiếng cô giáo như hổ gầm:

-CÁC EM COI TÔI LÀ KHÔNG KHÍ À? ĐI RA ĐỨNG HÀNH LANG. CHIỀU DỌN SÂN TRƯỜNG CHO TÔI!

Vậy là cô và anh lủi thủi đi ra hành lang đứng trog tiếng cười của cả lớp.

-tại anh đó, đồ con khỉ! – đứng lâu mỗi chân cô quay qua nhẵn mặt hét vào mặt anh.

-gì tại tôi? Tại cô á. Ai bảo gây chiến?

-Ai bảo anh cứ bắt tôi ngồi cạnh anh. Xí.

-Này nhá, đừng tưởng cô là nữ hoàng thì tôi ko dám lm gì nhá.

-Tôi thách anh á. – Cô hếch cằm.

-Nể mặt cô là con gái, tôi tha cho cô. – Anh quay đi chỗ khác ko cãi nhau vs cô nữa.

-Chứ ko phải anh sợ à?- Cô cười

-Cô nói ai sợ? – Anh quay sang nhìn mặt nói

-Tôi nói trúng ai thì trúng à, có tật thì giật mình. Đúng là thùng rỗng kêu to! – Cô lè lưỡi nói.

-Cô...Cô- Anh tức đến nổi mặt đỏ bừng mà ko nói đk gì

-Tôi sao? Xinh đẹp nè, dễ thương nè, tài giỏi nè.... Là con n'g hoàn hảo nè... Haizzz chứ hổng như cái đồ chí phèo nhà anh. – Cô làm mặt thờ dài.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ! TỨC CHẾT MẮT THUI – Anh ko nhin đk nữa hét lớn

Chợt GVCN đi ra mặt tức giận:

-Đã bị phạt còn nói chuyện hả? Các cô các cậu giỏi lắm! ĐI DỌN SÂN TRƯỜNG CHO TÔI!

-Nhưng cô ơi, ko phải tại e...

Ko để cô nói hết câu, bà cô hét lên:

-LM ĐI! NGAY VÀ LUÔN CHO TÔI!

-Vâng ạ! – Cô và anh đồng thanh khi nhìn thấy ánh mắt tức giận của bà giáo.

Thế là giữa thời tiết nắng như lửa đốt, có 2 con ng' đi đến từng bồn cây để tưới cây. Sau khi đã tưới hơn 100 cây. Do có dùng phép thuật, cô và anh ngồi nghỉ một lát trên bồn cây. Chợt một chiếc khăn trắng đưa lên trc mắt cô, cô quay sang nhìn anh khó hiểu. Thấy ánh mắt của cô, anh trả lời:

-Lau mồ hôi đi!

-Cảm ơn! – Không hiểu sao, một tia ấm áp len lõi trog lòng cô. Cô chợt thấy vui. Nhìn sang thấy trán anh đầy mồ hôi, cô đưa tay lau những giọt nước trên trán anh một cách nhẹ nhàng. Biết đk hành động của cô anh ngồi im ko nói gì, chợt trog lòng cảm xúc hạnh phúc dâng trào. Anh... sẽ làm cô yêu anh trở lại.

Bầu ko khí im lặng diễn ra một lúc thì anh đứng dậy kéo cô đi, cô la oai oái:

-Này, đồ khỉ kia, làm gì vậy hả?

-Quét sân xog tôi dẫn cô đến một nơi!

Thế là anh và cô cùng nhau lm. Sau 1h đồng hồ hì hục làm việc cùng vs sự giúp đỡ của các bạn hs sau khi tiết học kết thúc, anh và cô đã lm xog. Khi mà trường đã như mới, anh lại kéo cô chạy, chạy thật lâu như ko có điểm dừng. Do đã thấm mệt cô hỏi:

-Anh đưa tôi đi đâu? Còn xa ko?

-Sắp đến rồi! – Anh cười.

Cuối cùng thì anh đã dừng lại. Cô đang cúi gập ng' thở dốc thì anh lấy tay mình bịt mắt cô lại. Cô khó chịu hỏi:

-Này lm gì thế hả?

-Từ từ rồi biết! Cứ đi theo tôi!

Nói rồi anh dẫn cô đi. Lát sau anh bỏ tay ra. Hiện ra trước mắt cô là một cánh đồng hoa bồ công anh đẹp tuyệt. Ở giữa có một lối đi dẫn đến một khoảng trống hình trái tim. Ở giữa hình trái tim là những bông hoa hồng kiêu sa khoác trên mình chiếc áo xanh lộng lẫy. Cô không tìm được mà hết lên:

-ĐẸP QUÁ!

-Thích chứ? – Anh cười hỏi.

-Thích, cảm ơn anh nhiều, yêu anh nhất! – Cô cười quay lại ôm lấy cổ anh, nói vô tư mà không biết lời nói khiến anh tưởng thật, anh hỏi:

-Yêu tôi thật hả?

Nhưng cô không trả lời chỉ buông anh ra rồi chạy xung quanh cánh đồng, để lại anh cười méo mào vì sự ngốc nghếch của mình. Rồi anh cũng đuổi theo cô. Thế là 2 người cùng nhau nô đùa vui vẻ.

19. Chương 19: Kết Thúc

3 năm sau, tại tòa nhà trung tâm của thế giới phép thuật diễn ra đám cưới của 3 cặp đôi. Cô dâu là Akiko, Tomomi, Sakura và chú rể không ai khác chính là Akira, Makito và Takeshi. Ông nội cô dắt tay cô, ba cô dắt tay Tomomi và ba Sakura dắt tay Sakura tiến về chỗ 3 chàng bạch mã đang đứng. Hnay cô, Tomomi và Sakura trông thật lộng lẫy. Còn 3 chàng hoàng tử cũng thật lịch lãm, phong độ. Khi Ông nội, ba cô, ba Sakura trao tay cô, Tomomi, Sakura lần lượt cho Akira, Makito, Takeshi. Rồi tiếng nói khàn khàn của vị chủ hôn:

-Akiko Takahashi, Tomomi Takahashi, Sakura Kinomoto các con có đồng ý lấy Akira Sato, Makito Suzuki, Takeshi Takahashi làm chồng của con. Dù ốm đau hay khỏe mạnh? Dù giàu sang hay nghèo hèn?

- Con đồng ý! – cô, Tomomi, Sakura đồng thanh.

Vị chủ hôn lại tiếp tục:

-Akira Sato, Makito Suzuki, Takeshi Takahashi các con có đồng ý lấy Akiko Takahashi, Tomomi Takahashi, Sakura Kinomoto làm chồng. Dù ốm đau hay khỏe mạnh? Dù giàu sang hay nghèo hèn?

-Con đồng ý! – Akira, Makito và Takeshi đồng thanh.

-Bây giờ các con đã chính thức trở thành vợ chồng. Chú rể có thể hôn cô dâu của mình.

Vị chủ hôn vừa dứt lời, tiếng nhạc Love concerto vang lên. Các chú rể đặt lên môi của cô dâu của mình một nụ hôn nhẹ đầy ngọt ngào. Qua bao sóng gió, họ đã đến được với nhau. Qua bao thử thách tính yêu của họ càng thêm nồng nhiệt và vững bền.

.....

5 năm sau, ở một lâu đài, có một thằng nhóc chừng 4 tuổi kháu khỉnh đang cầm bịch kẹo chạy trốn để lại cô bé 3 tuổi dễ thương chạy theo sau, vừa chạy vừa hét:

-Anh 2, trả kẹo cho bé!

-Anh không trả. Bé ăn nhiều kẹo không tốt đâu, để anh ăn cho hì!

2 đứa bé đang chạy thì Akira đi đến dịu dàng hỏi:

-2 đứa lại giành kẹo à?

-Ba ơi anh 2 cướp kẹo của con! – cô bé 2 tuổi làm mặt méo cực dễ thương.

Bỗng tiếng chuông cửa vang lên. Tiếng cô từ trong bếp vọng ra:

-Anh ơi, ra mở cửa kìa. Chắc họ đến rồi!

-Tuân lệnh bà xã! – Akira nói rồi một tay bế cô bé ba tuổi đi ra mở cửa.

-Chào em rể!- Takeshi cười.

-Chào anh vợ! – Akira thả cô bé 3 tuổi xuống.

Bổng 2 đứa bé 1 trai một gái chạy lại gần cô bé 3 tuổi và cậu bé 4 tuổi. Cô bé 3 tuổi là Kami Sato con của cô và Akira cũng là em gái của Ken Sato- cậu bé 4 tuổi. Còn cậu bé vừa chạy lại là Toru Takahashi con trai của Sakura và Takeshi năm nay 4 tuổi. Còn cô bé vừa chạy lại là con của Tomomi và Makito tên Gwatan Suzuki năm nay 3 tuổi. 4 đứa nhỏ đang tranh giành gói kẹo . Akira, Takeshi và Makito đang nói chuyện còn Tomomi, Sakura thì vào bếp giúp cô. Chắc rằng 4 đứa bé ấy sẽ viết tiếp câu chuyện tình đẹp như mơ của ba mẹ chúng.

—————THE END—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-cua-the-gioi-phep-thuat>